

ДРЕХА НА ЖИВОТА

УТРИННИ СЛОВА

ГОДИНА II. (1932 — 33)

ТОМ III.

СОФИЯ
1950

Дреха на живота

Размишление.

Ще прочета 2 гл. от Иоана.

Едно нещо поддържа съзнанието на човека — идеята за младостта. Човек трябва да бъде млад. Какво означава младостта? Какво значи да бъдеш млад? — Да си млад, това значи, да любиш. Да имаш любов в себе си, значи, да имаш живот. Любовта се познава чрез живота. Който живее, той има любов. Който умира, губи любовта. Следователно, докато имаш любов в себе си, всякога ще живееш; щом изгубиш любовта си, ще умреш. Когато човек има наченки на живот в себе си, той се подмладява. Без младостта животът не иде. Като изгубиш живота си, казваш, че си остарял. Под „старост“ разбирам залязване на живота, а под „младост“ — изгряване на живота. Дето е животът, там е любовта. Като живееш, ти си в резултата на любовта. Казано е, че любовта ражда живота. Ако животът е лишен от младостта, той никога не може да се разбере.

Второто нещо, което поддържа съзнанието, е идеята за старостта. Човек трябва да бъде стар, т. е. мъдър. Ако в старостта няма мъдрост, тя остава неразбрана. Резултат на мъ-

дростта е знанието. Старият трябва да има знание. Ако си стар и нямаш мъдрост, ти си осъден на смърт. Старост без знание нищо не струва. Както младият умира от липса на живот, така старият умира от липса на знание и мъдрост. Две причини има за остаряването: нарушаване закона на любовта и нарушаване закона на мъдростта. Младият нарушава закона на любовта, а старият — закона на мъдростта. Казвате, че умрял някой стар човек. — Според мене, той не е стар. Истински старият никога не умира. — Защо? — Защото живее в закона на мъдростта. Каже ли младият, че и без любов може, той ще умре. И ако старият каже, че може без знание и мъдрост, и той умира. Ако чуете, че някой стар човек умрял, ще знаете, че той не е стар. Следователно, ако си стар, знай, че имаш и знание, и мъдрост. При това положение, ги се радваш на живота.

Като говоря за младост и старост, ще повдигнете ред въпроси. Ще кажете: Защо старият и младият са осъдени на смърт? — Защото не вървят по пътя на любовта и мъдростта. Ако искат да не умират, трябва да спазват законите на любовта и мъдростта. Цялото човечество, както и отделните хора, не спазват тези закони и вървят по свои пътища. Всички разбират младостта по един начин, а старостта — по-друг, благодарение на което се отклоняват от правия път на живота. Новороденото дете увиват в пелени, не му дават да мърда.

«Според мене, детето е дошло на земята, именно, да се мърда, да се движи. Роденият не се нуждае от никакви пелени, от никакви повои — разбираше му е нужно. Превеждайте идеите млад и стар в прав смисъл. Не е млад онзи, който е току-що роден. Майката се радва на детето си, но тя не знае, защо се е родило то. Тя очаква да ѝ донесе някакво щастие, но остава излъгана. Верно е, че детето носи щастие, но ако майката и бащата са стари, т. е. ако имат знание и мъдрост. Ако родителите нямат знание и мъдрост, т. е. ако не са стари, детето ще им донесе най-голямо нещастие.

И тъй, който влезе в духовния свят, трябва да бъде или млад, или стар; или дете, или възрастен. С други думи казано: в духовния свят ще проявиш любовта и знанието си. Любовта има отношение към сърцето, а мъдростта и знанието — към ума. Ето защо, в разумния свят се проявяват само умните. Там не се допускат глупави хора. Изобщо, в разумния живот се проявява само положителното. Че някого обрали, че някой счупил стомната си, че го уволнили от служба, това не са прояви на разумния живот. Че някой умрял, това не е проява на живота. Друг е въпросът, когато се ражда човек, когато детето ходи на училище да учи. Истинският живот подразбира придобивки. Че страдаш или се радваш, и това е на място. Така ще придобиеш ценни неща. Радостите и скърбите са реалностите на живота. Като страдаш, ти се обличаш в дрехата на жи-

вота; като се радваш, пак обличаш дрехата на живота. Като не си доволен от страданието, казваш: **Защо Господ ми даде тази дреха?** — По-добре ли е да те повие в пелени, да върже ръцете и краката ти? Широка е дрехата на страданието, в нея можеш свободно да риташ нагоре-надолу. Благодарни за тази дреха. Според мене, страданието е най-красивата дреха, с която младият може да се облече. Дето е животът, там иде страданието. Като влезе в някой дом, то казва: **Аз ида между живи хора.** Ако тук няма такива, веднага ще си замина. Като влезе между разумни хора, страданието казва: **Аз ида между вас, търся разумни хора.** Аз искам да ме разберете и придобиете нещо от мене.

Като изучавам хората, виждам, че те търсят лесния път, т. е. живот без страдания. Щом не искат да страдат, те ще останат голи. — **Защо?** — Защото не приемат дрехата на живота, да се облекат в нея. Не е позволено да ходиш гол! Следователно, доброволно ще приемеш страданието, за да се облечеш. То е долната дреха, която малцина виждат. Първо ще облечеш долната си дреха, а после горната. — **Коя е горната дреха?** — Знанието. Наистина, който страда, той придобва знания. Той облича горната си дреха, която всички виждат. Красива е дрехата на знанието. Всички хора желаят тази дреха. Обаче, знанието не отива при човек, който не е страдал. Щом види, че е гол, то казва: **Като се облечеш, тогава ще те посети.** Аз ня-

мам нищо общо с голи хора. Който не е облякъл дрехата на страданието, той не може да облече дрехата на знанието. Това е правилото на живота. През тази опитност са минали всички велики хора на земята. Много пъти сте ме питали, защо страдате, и аз все съм мълчал. Днес ви казвам: Страдате, за да се облечете, да не ходите голи. — Ние не искаме тези дрехи. — Щом не искате, продайте ми ги. Аз съм готов да ги купя. Ако отворите моя гардероб, ще видите, че е пълен с дрехи на страданието, купени от хората — от мъже, жени, деца. Купил съм ги, но съм готов и да ги продам. Дойде някой при мене, иска да го уча, да му преподавам новото учение. И това може, но първо ще му продам една дреха на страданието. След това ще започна да го уча.

Първо, човек се облича с дрехата на младостта. Тази дреха наричат дреха на страданието. Ето защо, който не може да облече тази дреха, не може да се подмлади, не може да се нарече млад. Това е закон. Няма същество, от каквато иерархия да е, като стъпи на земята, да не облече дрехата на младостта. Който се откаже от дрехата на страданието, той е осъден на смърт. Питате: Защо иде страданието? — За да обикнете смъртта, т. е. да се примирите с нея. Облечете дрехата на страданието доброволно, за да приемете любовта и живота. Щом животът е с вас, и любовта ще бъде с вас. Дето е любовта, там страданието се понася лесно. Любовта украсява дрехата на страда-

нисто. Който не познава дрехата на страданиято, не познава и своята майка.

И тъй, не се притеснявайте, но приемоте страданиято с любов. Това се отнася до онзи, който търси истинския живот. Не е достатъчно да кажеш: Ще се страда, не може да се освободим от страдания. Или, не е достатъчно да се каже, че Господ ще обърше сълзите ни. Христос има пред вид онези страдания, които осмислят живота. И аз говоря за тези страдания. Що се отнася до човешките скърби и страдания, които ги тровят, това е друг въпрос. Следователно, приемоте страданиято и го свържете с младостта. Ако страданиято не ви подмладява и не носи любовта, то нищо не ви ползува. Отнасяйте се съзнателно към страданиято, към неговата дреха и за никаква цена не я продавайте. Докато сте облечени с тази дреха, вие всякога ще бъдете здрави. Щом я изгубите, всички нещастия ще ви сполетят. Като дойдат страданията и нещастията, не питайте, защо идат. Те идат по единствената причина, че сте изгубили дрехата на страданиято.

Аз мога да изнеса много примери от живота, да видите, че мисълта ми е права. Не може без страдания. Който няма дрехата на страданиято, той е изложен на външни неблагоприятни условия: на течение, на хапане от мухи, насекоми и други. Чрез тази дреха при родата защитава човека от външните условия. Ето, и Христос — Син Божи, слезе на земята и облече дрехата на страданиято. Само така

Той можа да изяви Божия живот. Ако не беше облякъл тази дреха, Той не би могъл да изяви Божията Любов. Христос разбираше закона на Любовта и страданието и каза: „Чашата, която Бог ми даде, да я не пия ли?“ Той изпи тази чаша и прие истинския живот. Чашата на страданието носи живота. За онзи, който не разбира смисъла на чашата, тя е горчива; за онзи, който я разбира, тя носи живот. В този смисъл, страданието е елексир на живота. Младият не може да бъде силен, ако не е облечен в дрехата на страданието. Голият не е силен. И старият, без знание, е също гол.

Човек минава едновременно през две състояния, — през състоянието на младия и през състоянието на стария. Ако не може да ги използва разумно, той всякога остава гол. Ето защо, младият трябва да се облече с дрехата на страданието, което води към любовта, а старият — с дрехата на знанието, което води към мъдростта. Под „мъдрост“ разбирам духа в човека. Не можеш да се наречеш човек, ако нямаш дух, който те води към знанието. Духът открива тайните на човека. Той го укрепва и въздига. Духът е майка, баща и приятел на човека. Ако не е така, много ще чакате, но нищо няма да придобиете. Без силата на духа, и вярата е безпредметна. Някой очаква щастие след смъртта. Щастие е във възприемане на живота. Без живот няма щастие. Следователно, ако приемаш истинския живот, и днес можеш да бъдеш щастлив. — Как да се справим с не-

щастията? — Че кое ви прави нещастни? Искате да отидете на небето, там да намерите щастieto. — Лъжете се. В небето има същества, които абсолютно спазват Божиите закони. Там всички са облечени в дрехата на страданието. За тях се казва в Писанието, че са облечени в бели дрехи. — Как са станали бели? — Чрез страданието. Значи, страданието избелва дрехата на човека, прави го светъл и чист.

Сега като говоря за страданието, имам пред вид разбраното страдание. Който се страхува от страданието, не го разбира. Той казва: Предпочитам да умира, отколкото да страдам. — Не е така. Смъртта има смисъл, ако води към възкресение. Иначе, тя не е на място. Да умреш, за да избягаш страданията, това е неразбиране на живота. В такъв случай, по-добре е да страдаш, за да научиш нещо. И като придобиеш знания, можеш да умреш. Тогава ще дойде възкресението. Знанието и страданието вървят паралелно, както смъртта и животът. Ще живееш, докато се учиш. Щом престанеш да учиш, ще грешиш. Тогава, за да не грешиш, иде смъртта. — Защо се ражда човек? — За да се учи и да прави добро. — Защо умира? — За да не греши. Като живее, човек опитва благата на живота. Като умре, той отива в другия свят, да разбере условията на новия живот.

Ще се върна пак на въпроса за младия и стария. Като млад, няма да мислиш само за радостта и удоволствието, но доброволно ще приемаш страданието. Ще облечеш най-краси-

вата дреха на живота — страданието, и ще вървиш напред. — Отде ще я намеря? — Аз ще ти я дам, но с едно условие — да не грешиш. Сгрешиш ли, ще я взема назад. — Може ли да живееш и да не грешиш. — Ще грешиш, но без да цапаш тази дреха. Тя ти е дадена да учиш. Като придобиеш нужното знание, ти ставаш стар в истинския смисъл на думата.

Една от задачите на живота е човек да бъде облечен. — Не сме ли облечени? — Вие сте облечени само отвън, а вътре сте още голи. Само онзи е облечен и вътрешно, който е минал през великите страдания на живота. Той е придобил знания, станал е мъдър. — Няма ли друг живот, без страдания? — Такъв живот не съществува. Няма по-красив живот от сегашния.

И тъй, търси любовта, за да намериш живота. Търси живота, за да се облечеш в дрехата на страданието. Тази дреха е бяла. Така се обличат ангелите — с бяла дреха, препасана с пояс. Тя е символ на младостта и знанието, т. е. на любовта и мъдростта. Тя е най-скъпата дреха на живота. Като видиш човек, облечен с такава дреха, ще знаеш, че той е минал през страданието, очистил се е и придобил знанието и мъдростта. Облечен с тази дреха, човек се ползува от всички възможности да опита благата на вечния живот.

Желая ви да се облечете в дрехата на страданието и знанието. Само така ще бъдете деца на любовта и мъдростта. Блажени сте, ако май-

ка ви се нарича любов, а баща ви мъдрост. Блажени сте, ако се облечете отвън и отвътре с най-новата великденска дреха.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

×

28. Утринно Слово от Учителя, държано на 16 февруари, 1933 г. София. — Изгrev.

Примирение

Размишление.

Ще прочета 3 гл. от Йоана.

Често хората се намират в големи противоречия. — Защо? — Защото са близо до бреговете на световното море. Его защо, и на вас, каквото ви се каже, забравяте всичко. Морските вълни го заличават. Много хора пишат нещо по брега на морето, но нищо не остава от написаното — морските вълни го заличават. Пишеш нещо за любовта, но и то се заличава. — Защо? — Не е приложено. Говориш за любовта, без да я прилагаш. Пишеш за нея, пак не я прилагаш. В любовта има нещо общо за всички хора и частно за всеки едного. Малцина различават общото от частното. Например, обичаш парите, събираш ги и ги туряш в касата си, да им се радваш. Огвreme - навreme ги поглеждаш, да не би някой да ги е взел. Казваш: Искам да ми се намират тези пари, да ги употребя за нещо добро, всички да се ползват от тях. Право мислиш, но не постъпваш право. Ти мислиш само за себе си, искаш да се осигуриш с тези пари. Наистина, полезни са парите, но докато има хляб. Ако няма хляб, нищо не струват. Парите са условие за хляба. Когато има изобилие,

и без пари може, но ако няма хляб, парите са безпредметни. Хлябът символизира Божията Любав. Следователно, без Божията Любов не може, а без човешката — може. С други думи казано: без пари може, но не и без хляб; хляб без пари може, но пари без хляб нищо не са. Турете човешката любов на мястото на парите, а Божията — на мястото на хляба. Така поставени, те ще ви дадат истинско разбиране за живота. Само при това разбиране човек може да бъде свободен.

Има една област в човешкия живот, която никой не може да засегне. Тя е областта на посвещението. Дето е истината, там е посвещението. Следователно, който носи истината в себе си, само той може да се нарече посветен. Дето няма противоречия, смърт, там е истинското посвещение. Докато дойде до това посвещение, човек ще носи дрехата на страданието. На земята без тази дреха не може. На небето, обаче, тази дреха стои в гардероб и се облича само на празник и тържествени дни. Законът на небето е обратен на този на земята. Там съществата се обличат всеки ден в дрехата на радостта, а в празник — с дрехата на страданието. На земята човек всеки ден облича дрехата на страданието, като работна дреха, а на празник — дрехата на радостта. — Как да разберем това? — Както можете, това е ваша работа. Важно е да мислите право. Това е истината. Ако я разберете, блажени сте; ако не я разберете, ще учите, докато я разберете.

Ще обясня тази мисъл със следния пример. Имате двама ученика. И двамата учат: единият всякога свършва с хубави бележки, а другият — една с тройки. — Защо е така? — Първият е способен, даровит, лесно учи, и учителите го обичат, разположени са към него. Другият не е способен, но трудолюбив. По цели дни учи и едва изкарва тройки. Първият носи истината в себе си и я прилага, а вторият — сега я изучава. Ще кажете, че първият ученик получава незаслужено шесторки. — Не е така. Всяка незаслужена бележка лесно изчезва, тя не е трайна. Заслужената бележка е валидна за всички времена. Тя никога не губи цената си. Това се отнася и до физическия, и до духовния живот. В духовните гимназии единицата се превръща на шесторка, а шесторката става единица. — Когато? — Когато не е заслужена. Каквато бележка да пишат на ученика, в края на краищата, тя ще се превърне на число, което той заслужава. При това положение, може ли да има пристрастие? Представи си, че се намиращ в свят, дето не можеш да кажеш никаква лъжа. И да кажеш една лъжа, всички ще я знаят. Тя ще се подложи на опит и ще стане обективна. Следователно, в невидимия свят лъжата е изключена. Без да излъжеш, достатъчно е само да помислиш нещо неверно, ти ще се засрамиш. И тогава, каквото кажеш, трябва да го направиш. Например, казваш, че обичаш някого, без да го обичаш. Това е лъжа. На земята можеш да лъжеш, колкото искаш, но в невидимия свят ще

те опитат, доколко говориш истината. — Ама аз обичам истината. — И тук ще те изпитат. Не може да говориш за истината, без да я прилагаш.

Преди няколко деня дойде при мене един млад човек, правоверен. Наблюдавам го, той иска да живее по евангелски. Обръснал брадата си, остригал косата си съвършено, до голо, накривил шапка и ме поглежда. Той иска да каже: Виждаш ли, остригал съм се според думите на Павла, който счита за безчестие, мъжът да носи дълга коса. Започва да ми проповядва и мисли, че само той знае истината, само в него живее Бог. Що се отнася до другите хора, още не е дошло време Бог да се всели в тях. Слушам го и си мисля: Това е детектив от духовния свят, дошъл да изпитва хората. Като го изслушах, казах му: Ти си човек, който не вдъхва никакво доверие, никаква светост нямаш. Ти имаш само табелата на свят човек, без да си такъв. Ти криеш в себе си едно големство, искаш да се поставиш по-високо от другите. Ти искаш да разбереш, кой е по-правоверен, ти или аз, т. е. кой от двамата ни е на правата страна. — Един от двамата е на правата страна. Ако ти си по прав, това е от твое гледище. Може и прав да си. Същото се отнася и до мене. Какво ще доказваш, кой от нас е прав, и кой — крив. Ако аз съм крив, не си ти, който ще ме изправиш. Ако съм крив, такъв съм от памти-века, не

отсега. Ако съм прав, такъв съм от памти-века, а не защото ти можеш да ме изправиш.

Често хората изпадаг в положението на този млад човек, който остригал главата си, обръснал брадата си, като искал да мине за правоверен. С това той, без да иска, предизвикал хората да влизат с него в спор. За такъв човек българската пословица казва: „Разпасал пояса си.“ Той си мисли, че като носи Библията, минава за проповедник. Казвам: Старият Завет е залязал гече. Свещите, които се употребяваха преди хиляди години, днес не се намират вече.

Сега са нужни нови свещи. Старите свещи отживяха времето си. Като наблюдавам този човек, виждам, че е в тъмнина, на небето му не се вижда нито една звезда. Той има верую, като онзи, който разчита на вложените си пари в банката. Той ще опита, доколко може да разчита на тези пари. Ето защо, всичко, каквото проповядваш, трябва да си го опитал. Той говори за Христа, но не Го е видял, нито Го познава. Не е лесно да познаеш Христа. Познаването не е външен процес. От мое гледище, този млад човек е представител на цяло общество от ненапреднали същества. Той минава за председател на това съдружие. Той иде с цел, да се повдигне спор, да разискваг хората по въпроси, които и на него не са ясни. Дали съм прав, или крив, това се отнася до мене. Ако пък той е добър, това е за него, не за мене. Ако си справедлив, трябва да знаеш, как да постъпваш. Ще кажете, че този човек

е тръгнал между хората от любов, да им помага. — Ако разделя хората, той няма любов в душага си. Бащата и майката обичат своите деца повече от другите, но това не показва, че те са придобили любовта. Колкото и да говори майката за любов, най-много тя обича своите деца. Тя казва, че обича чуждите деца, като своите. Ако умре едно от нейните деца, тя плаче и страда, не може да се утеши. Обаче, ако умре някоя чуждо дете, тя ще каже: Такава е волята Божия. За нейното дете не казва, че това е волята Божия, но пита, защо детето ѝ умря. Ако волята Божия е да умре някой човек, защо скърбите, че умрял приятелят ви? Не е лошо, че човек скърби. Скърбга е необходимост, но някога тя не е на мястото си. Ако заминалият за другия свят е по-добре, отколкото на земята, трябва ли да скърбите за него? Какво му допринасяте с вашата скръб? Друг е въпросът, ако положението му в другия свят е по-лошо от това на земята. Важно е, каквото знаете, да го прилагате, да не говорите само празни думи.

Стремете се към Божията Любов, която освобождава човека от всички ограничения. И Божията Мъдрост също освобождава човека от противоречията и мъчнотииите на живота. А човешката любов и човешкото знание го ограничават. Аз уподобявам човешкото знание на парите, а Божественото — на хляба. Истинското знание представя вътрешна връзка в човека, т. е. такава връзка, която обединява нещата. С то-

ва знание човек познава грешките си и лесно ги изправя. Обичаш някого, а се съмняваш в него. Коя е причината за това съмнение? Защо трябва да се съмняваш? Каква любов е тази, която причинява съмнение? Който прави погрешки, само той се съмнява. Да обичаш, това е Божествен потик: да се съмняваш, това е човешко. Като придобиваш знания, ти трябва да различаваш Божественото от човешкото, да знаеш, къде е границата между тях. Ако обичаш и ограничаваш, ти си пак в човешкото.

Казано е в Писанието: „Бог е Любов.“ Следователно, любовта никога не ограничава. А и нся никой не ограничава. Обаче, Бог сам се ограничава. За да Го познаем, Той слиза до нас и се ограничава. Значи, Бог се е самоограничил, но не се е ограничил. Какво представя, всъщност, ограничението на Бога, не знаем. Едно знаем: Дето действа Божията Любов, там има знание и свобода. От гледището на тази любов, Бог казва: Прости на човека. Забрави обидите му. Човешката любов действа обратно. Гя ка-ва: Дай длъжника си под съд. Не му прощавай. Ако на всички прощаваш, къде ще му излезе краят? — Прости, и не мисли за края. В Божията Любов законът е друг. Там даваш едно, вземаш десет. Като даваш този закон всякога ще печелиш. Ако вършиш волята Божия, ти даваш едно, десет печелиш; ако вършиш своята воля, едно печелиш, а десет губиш. Това е закон, в който няма никакво изключение. Всеки човек

е тръгнал между хората от любов, да им помага. — Ако разделя хората, той няма любов в душата си. Башата и майката обичат своите деца повече от другите, но това не показва, че те са придобили любовта. Колкото и да говори майката за любов, най-много тя обича своите деца. Тя казва, че обича чуждите деца, като своите. Ако умре едно от нейните деца, тя плаче и сирада, не може да се утеши. Обаче, ако умре някое чуждо дете, тя ще каже: Такава е волята Божия. За нейното дете не казва, че това е волята Божия, но пита, защо детето ѝ умря. Ако волята Божия е да умре някой човек, защо скърбите, че умрял приятелят ви? Не е лошо, че човек скърби. Скръбта е необходимост, но някога тя не е на мястото си. Ако заминалият за другия свят е по-добре, отколкото на земята, трябва ли да скърбите за него? Какво му допринасяте с вашата скръб? Друг е въпросът, ако положението му в другия свят е по-лошо от това на земята. Важно е, каквото знаете, да го прилагате, да не говорите само празни думи.

Стремете се към Божията Любов, която освобождава човека от всички ограничения. И Божията Мъдрост също освобождава човека от противоречията и мъчнотините на живота. А човешката любов и човешкото знание го ограничават. Аз уподобявам човешкото знание на парите, а Божественото — на хляба. Истинското знание представя вътрешна връзка в човека, т. е. такава връзка, която обединява нещата. С то-

на знание човек познава грешките си и лесно ги изправя. Обичаш някого, а се съмняваш в него. Коя е причината за това съмнение? Защо трябва да се съмняваш? Каква любов е тази, която причинява съмнение? Който прави погрешки, само той се съмнява. Да обичаш, това е Божествен поттик: да се съмняваш, това е човешко. Като придобиваш знания, ти трябва да различаваш Божественото от човешкото, да знаеш, къде е границата между тях. Ако обичаш и ограничаваш, ти си пак в човешкото.

Казано е в Писанието: „Бог е Любов.“ Следователно, любовта никога не ограничава. А и нея никой не ограничава. Обаче, Бог сам се ограничава. За да Го позннем, Той слиза до нас и се ограничава. Значи, Бог се е самоограничил, но не се е ограничил. Какво представя, всъщност, ограничението на Бога, не знаем. Едно знаем: Дето действа Божията Любов, там има знание и свобода. От гледището на тази любов, Бог казва: Прости на човека. Забрави обидите му. Човешката любов действа обратно. Тя казва: Дай длъжника си под съд. Не му прощавай. Ако на всички прощаваш, къде ще му излезе края? — Прости, и не мисли за края. В Божията Любов законът е друг. Там даваш едно, вземаш десет. Като следваш този закон, всякога ще печелиш. Ако вършиш волята Божия, ти даваш едно, десет печелиш; ако вършиш своята воля, едно печелиш, а десет губиш. Това е закон, в който няма никакво изключение. Всеки човек

има една кесия с преграда, чрез която отделя човешките печалби от Божествените. Вечер като се връщаш от работа, отвори кесията си и прегледай, в кое отделение има повече пари. Ако в Божественото отделение има повече пари, ти си живял по закона на Божията Любов. Ако в човешкото отделение има повече пари, ти си живял по човешки. Ако искаш да знаеш, как си живял, виж, какво е състоянието на твоята кесия, дали е празна, или пълна, и кое от двете отделения е по-пълно. Никаква друга философия не може да разреши този въпрос.

Казано е : „Роденото от Бога грях не прави.“ Раждането е естествен процес, който означава връзка на човешката душа с Бога. Веднъж създадена тази връзка, човек има условия за нов живот. И ако не греши, той е роден от Бога. Ако греши, не е роден от Бога. Ако Божественото отделение на кесията ти е пълно с пари, ти си роден от Бога. Ако човешкото отделение е пълно, не си роден от Бога. Според някои, мярка за Божията Любов са чувствата. Чувства има и в човешката любов. Колко бащи и майки се жертвуват за децата си! Обаче, тази жертва е за човешкото, а не за Божественото. Друга е жертвата, например, на мъчениците, които са се жертвували за Господа. Важно е човек да знае, дали жертвата, която прави, е на място. — Все някога ще узнае. На земята, или на небето, един ден ще научиш истината. — Ще я научиш, но късно ще бъде. То е все едно, да напълниш едното отделение на кесия-

та си с пари и един ден да разбереш, че си живял по човешки, само за себе си. Мъчно ще бъде тогава да изправиш грешката си. На небето грешките се изправят мъчно. Там процесите са завършени. Следователно, още от сутринта трябва да знаеш, по кой път вървиш — по човешкия, или по Божествения. Още в началото ще знаеш, по кой път вървиш.

И тъй, Бог е началото на нещата, а човек — краят. Следователно, още в началото трябва да знаеш, че пътят, по който вървиш, е Божествен, а не човешки. — Не мога ли накрая да позная, по какъв път съм вървял? — Може и накрая, но много няма да се ползуваш. То е все едно, като се върнеш вечер от работа, тогава да разбереш, че си вървял по един, или друг път. Защо още в началото да не знаеш, къде вървиш? Помни: не може да вървиш в човешкия път и да имаш Божествени резултати. И човешката любов има смисъл, но само за хората. Тя е полезна дотолкова, доколкото виното — за пияницата. Като изтрезнее, той сам се чуди как не могъл да се въздържа да не пие. С човешката любов човек постоянно трупа дългове. Той пис, а кръчмарят пише на тевтера. Ако не може да плаща, кръчмарят го дава под съд. Човешката любов се точи от бъчви и се продава с чаши или шишета. Тя е опивателно средство, т. е. ферментирало, а не сладко вино. Човешката любов е вода, взета от локвите и блатата, а Божията Любов е вода от чист планински извор. Може да пиеш блатиста вода, но

когато нямаш изворна. И ще пиеш толкова, колкото да не умреш от жажда. Обаче, ако си пред извора, ще пиеш от неговата вода — няма да мислиш за благото. Човешката любов е за предпочитане пред смъртта, но не и пред живото. Като живее, човек непрекъснато се развива, всеки ден придобива нещо ново. Така той върви от човешкото към Божественото, и постепенно навлиза в правия път. Висшето бъдеще зависи от онзи капитал, който ти е даден от Бога. Ще работите с него и ще го увеличавате.

Аз говоря за Божията Любов и за човешката любов, като присадки на дървото на живота, т. е. на Божествения организъм. И двете присадки дават плод, но плодовете на Божията Любов не могат да се сравнят с тези на човешката любов. Първите са вечни, а вторите временни. Докато си в човешката любов, всякога ще грешиш. Не се смущавай от това. Казал си една обидна дума — нищо от това. На другия ден ще кажеш една добра дума. Днес си постъпил лошо с някого. На другия ден ще постъпиш добре. Човек е лошъл на земята да изправя грешките си, да учи и да се усъвършенствува. Човек е служител, засма всички възможни служби. Ако си слуга, какво ще правиш? Ако си войник, какво ще правиш? Ако си ученик, какво ще правиш? И като слуга, и като войник, и като ученик, ти трябва да проявяваш Божията Любов. Важно е да не говориш за любовта, която живее в тебе. Никой да не знае,

какво носиш в себе си. Иначе, ще се натъкнеш на изкушения. Някой дойде при мене и с часове ми говори за любовта. Разказва ми, че обича хората, че им помага, че се жертвува за тях. Обаче, щом излезе от стаята ми, веднага го поставят на изпит. Вместо да прояви Божията Любов, той постъпва по човешки. Казвам: Ти си облякъл човешката любов в дрехата на Божията Любов и щом съблечеш тази дреха, виждаш, че сам си се лъгал. Едно от качествата на Божията Любов е, че тя от нищо не се цапа. Тя е извор, който постоянно блика. Който има тази любов, от нищо не се смущава, той е тих и спокоен. Той никога не плаче и не въздиша. Само човешкото плаче. Кръв излезе от порите на Христа, но Той не заплака. Той каза: „Господи, на Тебе предавам духа си. Да бъде Твоята воля!“ — Защо плаче човек? — За да се освободи от излишния говар. Следователно, има смисъл да плачеш, когато си много натоварен. Плачи, да дойде някой, да вземе част от товара ти, за да се облекчиш. Обаче, ако нямаш товар, няма смисъл да плачеш. Хората плачат и когато са натоварени, и когато нямат товар. В първия случай плачат, за да ги облекчат. Във втория случай плачат, за да ги натоварят.

Много пъти съм ви говорил за Божията Любов. И днес ви говоря за нея, но, въпреки това, малцина я познават. Който живее в човешката любов, всякога е недоволен. И като богат, и като беден, той всякога казва, че нищо няма. Онзи, който живее в Божията Любов, всякога

е доволен. И нищо да няма, той е доволен, мисли, че е в изобилието на живота. „Роденото от Духа е дух, а роденото от плътта — плът“. Аз превеждам този стих: Родното от Божията Любов е Божествено, а роденото от човешката любов — човешко. Който живее в Божията Любов, лесно се примирява с човешкото. Но който живее в човешкото, не може да се примири с Божественото. Само Бог е в сила да примири човеска със себе си. Само Той знае тайната на примирението. Що се отнася до човека, той не знае начините, по които може да се примири с Бога.

Като говоря за човешката любов, не казвам, че не трябва да живеете в нея. Искам да ви кажа, кога се предпочита човешката любов. Когато човек отива на небето, за предпочитане е Божията Любов. Когато слиза на земята, за предпочитане е човешката любов. Една българска поговорка казва: „Корените на знанието са горчиви, а плодовете му — сладки.“ Аз казвам: Корените на човешката любов са горчиви, а на Божията Любов — сладки.

И тъй, нека остане в ума ви мисълта, че човешката любов е външна дреха на Божията Любов. Следователно, ако Божията Любов не е вътре в човека, човешката любов няма смисъл. Ето защо, за да има смисъл и цена човешката любов, вие трябва да подхранвате Божията Любов в себе си. Само така човешката любов ще се примири с Божествената. Иначе, като външна дреха само, без никакво съдържание,

тя е осъдена на смърт. Какво струва опаковката на книгата без нейното съдържание?

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, вечния Бог на живота.

*

29. Утринно Слово от Учителя, държано на 23 април, 1933 г. София. — Изгрев.

Целта на живота

Размишление.

Човешкият живот ще завърши развитието си на земята, когато човек постигне съвършенство. Някои, като чуят думата „съвършенство“, веднага се обесърчават. Да бъдеш съвършен, това е висок идеал. Как ще го постигнеш, това зависи от твоето разбиране. — Кога считаме, че една къща е завършена? — Когато е измазана отвън и отвътре, когато е изчистена, измита и добре мебелирана. Тогава човек влиза да живее в нея. Следователно, и човек е съвършен, когато е придобил любовта, мъдростта и истината; когато има знание, живог и свобода. Според някои, да придобиеш съвършенство, това значи, да престанеш вече да се развиваш. Не е така. Съвършеният, именно, има най-много работа. Като помага на хората, той вижда, докъде е достигнал и какво му липсва. На земята съвършенство, в абсолютен смисъл на думата, не съществува. Съвършеният е с отворени очи, но и той, като Павла, казва: „Отчасти знаем и отчасти мъдруваме.“

Усъвършенствуването не е механически процес. Казваш: Искam да се отворят очите ми, да стана съвършен. — И това е възможно, оба-

че, отварянето на очите, в истински смисъл на думата, подразбира вътрешна работа. Исус казва на самарянката: „Да служим на Бога в дух и истина.“ Това означава връзка с Бога. Без тази връзка нищо не се постига. Как ще оздравее болният, ако е лишен от въздух? Каквото и да му се говори, без въздух няма живот. Може да го обнадеждаш, да му препоръчваш книги да чете и учи, но докато е на леглото, нищо няма да постигне. Болестта дълго време ще го мъчи. Той казва: Докато съм болен, никакво бъдеще не ме блазни. Първо, човек трябва да се освободи от болестта, която го мъчи. Всички сте опитали това. Докато болестта ви мъчи, всеки ден минавате през различни състояния. Всеки момент се мените. Това става и с най-напредналите. Има нещо в човека, което го мъчи, за което той не може да си даде отчет. Даже и ангелите не могат да се освободят от мъчението: от време — навреме са под негово влияние. Това са отнася до несвършените ангели.

Христос казва: „Бъдете свършени, както е свършен Отец ваш небесни.“ — Може ли човек да бъде свършен като Бога? — Ако остане сам, на своите сили, човек никога не може да бъде свършен. Обаче, с Бога заедно, той може да стане свършен. Сегашният живот на хората не е дошъл до свършенството, но един ден, когато се свържат с Бога, ще станат свършени. Засега Бог само се проявява чрез човека, но още не живее в него. Казано е: „Ще се

вселя във вас и ще станете едно с мене. Това подразбира съвършенство. Днес всички хора се обезсърчават, отчайват се. — Защо? — Не са достигнали още съвършенство. Така е не само за отделния човек, но за цялото човечество. Хората са свързани в едно цяло и заедно носят своите радости и страдания. Следователно, сам човек не може да се радва. Неговата радост е свързана с радостта на всички. Ако майката, бащата или детето са болни, останалите членове ще бъдат ли радостни? Привидно могат да се веселят, но вътрешно се безпокоят и смущават. Това се дължи на безпокойството на цялото човечество. И падналите души насочват умовете си към хората, искат помощ от тях. Така те им причиняват големи страдания. Хората възприемат техните мисли, като по радио, и стават скръбни. Ще бъдеш ли спокоен, ако по своето вътрешно радио възприемаш зова на параход, който потъва? Ти си далеч от парахода, на десет клм. разстояние, чуваш вик на пътниците, но не можеш да им помогнеш. Какво ще бъде твоето състояние?

Сегашните хора се намират в положението на двама американци, които се разхождали с лодка по Ниагарския водопад, но неочаквано преживели голяма катастрофа. Те пийнали малко и изкривили направлението на лодката. Тя се ударила в една канара и се разбила. Единият успял да се качи на канарата, която се разделяла на две части: едната част сочела към Съединените Щати, а другата — към Канада.

Вторият се понесъл по течението на водопада. Гледат го от брега, искат да му помогнат, но не знаят как. Търсят начин, мислят, но не се решават — страхуват се да не се удавят. И на двамата положението било тежко. Единият стои на канарата, всред бучението и рева на водата. Той гледа, как другият се носи по вълните, и не може да спре. Питам: Какво е било състоянието на тия двама американци? Който не е преживял тези състояния, той не може да си представи, какво са, всъщност, вълните на живота. Ако си далеч от водопада, лесно се философствува. Най-после спасили първия, който бил на канарата.

Съвременното човечество е на върха на канарата. Ако не дойде спасението му, то ще слуша рева на водопада, без да намери спасението си. Питате: Как са го спасили? Тези от брега подхвърлили една граната, вързана с дебел тел, към канарата. Така, именно, те изтеглили пътника на брега, спасили го. Не задържайте в ума си тази мрачна картина. — Защо? — Мрачното иде, само когато човек е болен, когато страда. Дето е истинският живот, там няма нищо мрачно. Болести има и на физическия, и в духовния свят. Важно е да се излекуваш, без да остане следа от болестта. Казано е в Писанието: „Който стои, да се пази да не падне.“

Питам: Защо не спасиха и двамата американци, а се спаси само единият? Казвате: Ако Бог иска, може да ни спаси. — Верно е това. Бог желае спасението на всички, но не всички

се спасяват. Единият американец бил много пиян, затова не могли да го спасят. Онзи на канарата бил по-трезв, могъл да се задържи там, докато му дойде помощ отвън. Някога хората се опиват голкова, че никой не може да ги спаси от нещастieto. Ходят натук-натам като слепци. Доиде ден, някой изчезне, не могат да го намерят. Къде отиде? Ще кажете, че е заминал за другия свят. Ние знаем къде е той — заровен е в земята, т. е. погребали го. Близките му казват, че отишъл на небето. Значи, видимият човек е в земята, а невидимият — на небето.

Казваш: Не ми се живее. — Защо не ти се живее? Който не иска да живее, той не разбира законите на живота. Той сам си решава съдбата. Човек не трябва да се заставя насила да живее. В него трябва да има естествен потик към живот, да бъде свободен. Това е волята Божия. Следователно, само онзи може да се спаси, който абсолютно изпълнява волята Божия. Тъй щото, който има дълбоко вътрешно желание да се спаси, само той успява. Всяко разумно желание в човека е израз на Божията воля. Бог се изявява чрез нашите желания. Той събужда желанията в нас.

Днес ви говорях много неща, които трябва да прилагате, както онзи, който знае да пише и да чете. Ако ученикът, който се е научил да чете и пише, се откаже да учи, той ще спре развитието си. Не, ще четеш и пишеш, ще се съобщаваш с майка си и баща си, с приятеля

си. — Не може ли без това? — Не може. Като четеш и пишеш правилно, ти ще се научиш да живееш правилно. Да пишеш красиво, това значи, да водиш чист, красив живот. Това е съдържанието на писмото. Следователно, написаното от нас е съдържанието на нашия живот. Всички хубави неща, написани от нас, остават в нашата вътрешна архива. Кой каквото напише на земята, то върви след него. Онова, което ти си написал, измислил и изработил, то остава с тебе. Никой не може да ти отнеме изработеното и придобитото от тебе. Онова, което изучавате от другите, ще помогне за развитието ви. Обаче, важно за вас е това, което вие сами придобивате. Само така човек става силен; само така той се усъвършенствува и става свободен.

Мнозина идат при мене, задават ми различни въпроси, но аз всякога не отговарям. Питате: Защо трябва да вярваме в Бога и да Го обичаме? На този въпрос не отговарям. — Защо? — Според мене, той е много естествен. Да обичаш Бога и да вярваш в Него, това е в реда на нещата. Като Го обичаш, ще учиш. Някой ученик казва: Аз обичам учителя си, но не уча. — Това не е правилно. Не можеш да обичаш учителя си и да не учиш. Щом го обичаш, с любов ще изучаваш неговия предмет. Учението не може да се замести с любов. Любовта си е любов, но ти ще учиш. — Аз го обичам. — Щом го обичаш, ще учиш. Любовта и ученето вървят паралелно. Наистина, когато обичаш, можеш да учиш; ако не обичаш, не

можеш да учиш. Учение без любов не може. От тук вадя заключението: Който не учи, не люби.

И тъй, любовта към Бога е мощна сила, чрез която човек придобива съвършенство. Що е любовта и що е съвършенството, не могат да се опишат. Как ще фотографираш цялата земя? Колкото е възможно това, толкова е възможно да опишеш любовта и съвършенството. Ако фотографираш едната половина на земята, втората половина не можеш да фотографираш. Обаче, има същества, на които съзнанието е толкова широко, че обхващат цялата земя. Те я виждат от всички страни; те проникват и в нейната вътрешност. — Възможно ли е това? — За съвършения е възможно, но не и за несъвършения.

Един момък отишъл на сватба в едно село. По пътя го заваляло дъжд. За да не се намокрят дрехите му, той се съблякъл гол. Преди да влезе в селото, той се облякъл в близката гора и продължил пътя си. Попитали го, как толкова силен дъжд не го е наквасил. — Вървах много бързо, та дъждът не ме засегна. — Не, той намерил начин да не се накваси. Той скрил истината, не искал да каже, че се съблякъл гол. Право ли е постъпил, като се съблякъл гол? Интересно, как му дошло на ум да се съблече, за да не накваси дрехите си. И Адам остана гол, но като сгреша. Знание е нужно на човека, да се пази от греха, както младият човек се запазил от дъжда.

Какво е нужно на сегашните хора? — Растене и развитие. Това е идеалът на човешката душа. Като расте и се развива, човек се усъвършенствува. Всички, които следват пътя на високния идеал, са станали съвършени. Христос дойде на земята, за да изпълни мисията си. Така Той придоби истинско съвършенство. Който иска да бъде съвършен, трябва да изпълни известна мисия, която Бог ще му възложи. В лицето на Христа ние имаме образец на разумно служене. Христос каза на учениците си: „Аз имам друга храна, която вие не знаете.“ — Каква е тази храна? — Да изпълни волята Божия. Всеки човек трябва да има една силна мисъл, която да привлича вниманието му към другия свят и да поддържа равновесието в живота му. В тази идея, именно, е силата на човека. Тя е тил, основа на неговия живот. При такава идея човек е твърд, непоколебим. Без нея той се люшка в живота, както паряходът се люлее от вълните на морето и причинява морската болест. В Италия вече са намерили средство против морската болест. Съвременният човек не се клатушка.

Сега аз ви говоря за пътя, по който са минали съвършените. През този път ще минете и вие. В пътя на съвършенството ще срещнете много противоречия, на които не трябва да обръщате внимание. Като четете живота на Христа, на Иова, на пророците, вие виждате примери, образци, как трябва да се върви напред. — Защо Христос трябваше да пострада?

Защо Иов страдал? — Каквито въпроси и да задавате, едно ще знаете: Без страдания не може. Ще кажете, че и дяволът страда. — И той страда, и той минава по пътя на страданиято. — Някой си счупил крака. — Нищо, да върви напред. — Ама не може да върви. — Като се изправи кракът му, пак ще продължи пътя си. — Важно е човек да изправя погрешките си. — Аз съм неразположен, нервен, така съм роден. — Радвай се, че си роден така. Какво те очаква, ако нямаш нерви? Това, което отличава човека от животните, е неговата нервна система. — Неврастеник съм. — По-хубаво от това няма. — Много чувствителен съм станал. — Че това е човекът. — Много мисля. — Още по-добре. — Къде ще му излезе край? — Не мисли за това. Край си ти, а Бог е началото. Като се съединиш с Бога, това е край. Сега е само началото. Значи, човек трябва да вземе последното място, т. е. край. Всеки трябва да бъде край, омега, а Бог е алфа, т. е. начало. — Аз не искам да бъда опашка. — Най-хубавото нещо е да бъдеш опашка. Опашката движи рибата. Колелото, което движи парахода, е отзад. Значи, човекът е край на нещата. Следователно, той туря в движение Божествените идеи.

Нека останат в ума ви следните неща: Да служите на Бога в Дух и Истина и да бъдете съвършени. — Може ли да бъдем съвършени? — От вас зависи. Дето има начало и край, там е съвършенството. Дето няма нито

начало, нито край, никакво съвършенство не се очаква. Щом Бог е изпратил една душа на земята, тя може да бъде съвършена. Когато станете съвършени, ще влезете в света на възвишените души. Там вашите напреднали братя ще ви признаят за съвършени. Ако не станете съвършени, дълго време ще се учите на земята. Ще слизате на земята, ще се качвате на небето, докато най-послед завършите развитието си. Колелото на живота ще се върти дотогава, докато добиете съвършенство. Така, именно, ще се освободите от това колело. Значи, ще се раждате и прераждате до деня на своето съвършенство. Който много обича земята, ще се преражда много пъти, докато най-послед пожелае да стане съвършен.

Христос казва: „Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се кланят на Бога в Дух и Истина.“ И сега, нека остане за размишление през целия ден мисълта: Служене на Бога в Дух и Истина.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа посят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

30. Утринно Слово от Учителя, държано на 30 април, 1933 г. София. — Изгrev.

Вяра и любов

Размишление.

Ще прочета 5 гл. от Йоана.

В прочетената глава се говори за къпалнята, в която дохождали болни да се лекуват. Тази глава има пред вид пробуждането на човешката душа, или разширяване на съзнанието. Всеки процес, всяка мисъл са дотолкова важни, доколкото оказват влияние върху съзнанието на човека. Някой мисли за себе си, че е добър, но какво, всъщност, е добротата, и той не знае. Малцина имат ясна представа за понятието „добро“. Още по-малко хора имат представа, какво е Бог. Все ще кажеш нещо за Бога, но това не е достатъчно. Христос казва за Господа: „Нито гласа Му сте чули, нито лицето Му сте видели.“ — Как се познава, кой е чул гласа на Бога, и кой е видял лицето Му? — Да видиш лицето на Бога, значи, да се зарадваш. Да чуеш гласа Му, значи, да възкръснеш. Така ли е, всъщност?

Днес ти чуваш гласа на Бога и се криеш; виждаш лицето Му и трепериш. Въпреки това, искаш да се говори за Господа. Ти си в положението на онази майка, която изпратила сина си в странство да учи и, когато срещне, постоян-

но говори за сина си. — Защо говори за него?

Обича го, той живее в нея. Това е обикновено схващане. Така е с всички хора, които живеят на физическия свят, дето понятията се преплитат. Човек трябва да прави разлика между физическия, духовния и Божествения свят. Като прави това различие, той става господар на всички положения. — Какво значи да бъдеш господар? — Господарят не се безпокои. Докато се безпокоиш, ти си слуга. Щом не се тревожиш при всички случаи на живота, ти си истински господар. Аз не говоря за онова олимпийско спокойствие, то е обикновено нещо. Аз съм срещал хора, духовни и светски, с привидно олимпийско спокойствие, които викат най-много. Друг е въпросът за духовния човек, който вижда нещата в истинската им светлина. Той не се заблуждава от позлатените предмети. Един ден дойде при мене един познат, който ми разправяше: Намерих една богата рудница със злато, с лопати да го ринеш. Всъщност, той видял слюда в пясъка и го счел за злато. Слушам го, нищо не му казвам, но си мисля: Ето един щастлив човек на слюдагата. Той си мисли, че като извади това злато от пясъка, ще оправи обърканите си работи. Мисля си: Само една дума да му кажа, лицето му ще потъмнее. След време пак го срещам. Той носил пясъка на няколко учени да го анализират. И те се произнесли, че лъскавото е слюда. Той се чуди, как се излъгал. Казвам му: Колко

пъти човек се лъже! Да е един път, добре ще бъде.

Духовният човек не се заблуждава. Златото се среща в самородно състояние, но не в таква люспи, както слюдата. То е в процес. Някога и нашите идеи за Бога, за духовния свят, за отношенията ни към ангелите са като познаването на златото. Лесно може да се объркате, да смесите златото със слюдата. Важно е да схващате вътрешната страна на Божественото. Само то може да ви даде спокойствие, да не ви ограничава. Мъдрецът, каквото пипне с ръката си, става на злато. Обаче, той никога няма да пипне предмет, който не се превръща на злато. Като ви казвам това, във вас се явява идеята: Да имаме и ние силата на мъдреца! — Това е човешко желание. Мъдрецът е богат човек: неговата каса е пълна с чисто злато. Той е твой приятел. Ако го обичаш искрено, златото от неговата каса ще мине в твоята. Обаче, ти искаш да бъдеш самостоятелен, да не се ползуваш от чуждото богатство. Ти искаш да имаш силата на мъдреца. Питам: Как ще бъдеш самостоятелен, като ходиш всред природата да я обираш? Каквото и да правиш, няма да успееш.

Казваш: Аз съм самостоятелен, от никого не завися. Хващаш кравата си, издоиш я и пиеш млякото ѝ. Така доказваш, че си свободен, имаш право на кравата. Свободен си да разполагаш с кравата, но докато тя е жива. Щом умре, твоето право над нея се свършва. Ти плачеш, че нямаш крава, не можеш да имаш вече мляко. Къде

е твоята самостоятелност и независимост? Значи, ти зависиш от кравата. Свободата има степени на проява: свободен си физически, но не и духовно. Свободен си духовно, но нямаш Божествена светлина. Тази е причината, дето човек иска да се освободи от ограниченията. Обаче, той трябва да разбира, докъде се простира физическата, духовната и Божествената свобода. Желанието на човека, да се освободи от ограниченията, е на място, но той не знае начина, как да се освободи. Ако се освободи от една нишка, с десет нови се обвързва. Той прилича на петел, оплетен в кълчица.

Какво значи да попаднеш в кълчица? Ти си учен човек, свършил си университет, искаш да заемеш висока служба, да управляваш хората. Обаче, тези хора са свободни, не искат да се подчинят. Ти се чудим, какво да правиш, обвързан се като петел в кълчица. Едно ще знаеш: никой не може да управлява другите, докато не изправи първо себе си. Как ще станеш цар, да управляваш народа си, ако не си намерил правия път за управление? Има два начина на управление: механически -- чрез насилие, и органически -- по закона на любовта. Да управляваш, това значи, първо, да познаваш себе си, и после -- да познаваш окръжаващите. Под „окръжаващи“ разбирам ближните, които искат да служат на Бога. Ближният на твоята душа е онзи, който мисли, чувствава и постъпва право. Той не е като пуяк, да ходи цял ден с разперена опашка и, като му засвириш, да проточи

носа си. Той се представя като важен философ, който разрешава дълбоки въпроси. Ако го питаш, защо си проточил носа, ще каже, че с това иска да запази достойнството си пред пуйките. Като слушат гласа му, пуйките казват: Като нашият пуяк няма друг — цял философ. — Да, голям глупец е той.

Като говоря за пуяка, вие се смеете, а не виждате, че някога изпадате в същото положение: надуете се, проточите дългия си нос, мислите, че много знаете. Обаче, господарят ви хване един ден, заколи ви и направи от вас едно голямо угощение. Къде отиде вашето крякане? Къде отиде дългият ви нос? Срещал съм много ревностни християни, които се хвалят със своята любов, със своята сила. Те казват: Голяма благодат имахме от Бога, голяма сила се изля от Него, но сега нищо не остана. — Де отиде тази сила? — Едно време беше, но сега я няма. — Според мене, това „едно време“ е физическо. Божественото постоянно расте и се развива. То никога не остава. Ако си остарял, ти си на физическото поле; ако си на Божественото поле, вечно ще се подмладяваш. Ако си ограничен, ти си на физическия свят. Щом искаш да се освободиш, ти си в Божествения свят. — Грешен съм. — Ти си на физическия свят. — Искам да стана праведен. — Ти си в Божествения свят. — Не мога да любя. — Това е човешко. — Искам да любя. — Това е Божествено. Ти, човекът, си на средата, между човешкото и Божественото, на грани-

ната между два свята. Божественият свят привлича твоето внимание. Ти искаш да се освободиш от човешкия свят и да влезеш в Божествения.

Христос говори на евреите за Бога, за изпълнение на Неговата воля. Той имал пред вид вътрешната страна на въпроса за съвършенството. Според Него, който върши волята Божия, той може да бъде съвършен и свободен. Обаче, евреите разбираха въпроса външно и казваха, че Христос се прави равен на Бога. По този начин, те изпадаха в противоречие. Те мислеха, че Христос иска да им се налага, да им влияе. Ето защо, когато казваш, че не обичаш никого, причината е, че ти мислиш, какво той иска да те ограничи, да ти се наложи. Ние обичаме някого, защото съзнаваме, че той не ни ограничава и ни обича, работи за нашето повдигане. В момента, когато той тури препятствие на пътя ни, ние гледаме вече другояче на него, не го обичаме. Това е психологически верно. И детето, което обича майка си, щом забележи, че тя го ограничава, в този момент изменя мнението си за нея. То туря своето желание по-високо от това на майката. И вие, като децата, се разколебавате в Господа, щом не получите отговор на молитвата си. Вие се питате, защо, след като сте работили толкова години за Господа, нямате успех в живота си. Чудите се, защо работите на някой безверник се нареждат добре, а вашите остават назад. Не се заблуждавайте. Който не служи на Бога, не

успява в живота си. Според мене, не е право да очаквате работите ви да се нареждат външно.

Да служиш на Бога с цел да си оправиш работите, това е външно, физическо разбиране на нещата. Да придобиваш благо по един несъстествен, механически начин, това е перазбиране на живота. Благата принадлежат на Бога. Ти искаш в един момент да придобиеш много неща. Това е невъзможно. В известен момент, ти можеш да придобиеш само това, което ти 'се даде. — Защо не разбирам всички въпроси? — Зашото не ти е дадено. Бог е създал свста. Следователно, от Него зависи кой колко може да получи. Ти имаш син и желаеш той да те слуша, да изпълнява, каквото му кажеш. Синът се противопоставя, не иска да изпълни всички заповеди на баща си. Той има съзнание за баща си и за Бога и си казва: Баща ми не е Бог, не мога да изпълнявам всичките му желания. Това не е съгласно с Божието воля. Тази е причината, дето човек изпада в противоречие със себе си и със своя ближия. Вътрешно той разбира, че е истината. Докато се бори със себе си, не знае, кое да предприеме. Щом борбата престане и се определи в полза на Божието воля, той знае вече, как да постъпва. Той разбира, че същината на нещата е в Бога, т. е. в духовното начало в човека. Въпреки това, често изпада в смущение, намира се на кръстопът, дего пещата не се поясняват. Там съзнанието не расте, то спира своето развитие.

Помнете: Бог действа във всяка пробудена душа. Затова трябва да имате само едно отношение — към Бога. Радвайте се, когато видите една душа, която разбира Бога. Нейният успех да бъде твой успех, и нейното повдигане — твое. Забелязано е, че когато броят на добрите хора расте, нашето съзнание се разширява; когато броят на лошите хора расте, нашето съзнание се ограничава. Следователно, съществува едно колективно съзнание, което разширява, и друго, което ограничава. Спасението на човека не е в това — да съзнава, че е добър, но да се присъединява към добрите хора, за да повдигне общото ниво на колективното съзнание. Важно е да разбираш Божественото начало в себе си, а не да желаеш да бъдеш по-добър от другите. Желаш ли това, ти се натъкваш на противоречия. Ако мислиш, че не си добър, а сега трябва да станеш такъв, ти сам се заблуждаваш. То е все едно, да мислиш, че семето, което посаждаш в земята, не е добро, но след посяването му ще стане добро. Всяко семе съдържа специфични качества, които се проявяват след посяването му.

Сега аз ви говоря за свободата, която може да премахне заблужденията ви. Със ставането си от сън, запитайте се, от какви връзки днес трябва да се освободите. Лягах си вечер спокоен, разположен, а ставах от сън неразположен, недоволен. — Защо? — Смущаваш се от работата, която ти предстои. Сънувал си нещо тежко, не можеш да се справиш с работите си.

— Не се смущавай. Ти се безпокоиш и в будния си живот, и в сънищата. Дръж се за Божественото в себе си, чрез което ще разрешиш всички въпроси. Казваш, че си бил някого на сън, защото крал. Дават те под съд, че си го бил. Той се оправдава, че не е крал, и ти носиш отговорност, защото си го бил. Обаче, като се събудиш, виждаш, че и боят, и кражбата са илюзии на живота. Въпреки това, все остава в тебе някакъв спомен от съня. Ти не си убил муха, а те съдят, че си бил човек и си го убил. Голям герой те изкарват. Ще те съдят, че в съня си се караш с някого казваш му обидни думи. Истински човек е онзи, който и на сън, и в будния си живот постъпва правилно. Някой вегетарианец сънува, че яде месо, и сутринта, като стане, плюе, недоволен е от себе си, че се изкусил от месото. Прав е той, ако е истински вегетарианец, не трябва даже да сънува месо.

Съществува един свят, наречен свят на астралната кал. Който мине през тоя път, и светия да е, ще се накаля. След това, дълго време трябва да се чисти, за да се освободи от влиянието на тази кал. Щом се очисти от нея, човек влиза вече в света на свободата. Понеже мнозина от вас сте нагазили в тази кал, трябва да излезете от нея. Не е лесно да минеш през калта на света. Светии, които са минавали през астралната кал, са носели на краката си гумени ботуши, които и доднес още стоят в калта. И аз съм виждал такива ботуши.

В новозагорско става голяма кал, в която хората често загазват. Един пътник попаднал в калта на едно новозагорско село и си мислел, че ще излезе благополучно оттам, благодарение на здравите си галоши. Той така загазил в калта, че едва се измъкнал и не забелязал, че галошите му останали в калта. Като се върнал въкъщи, тогава забелязъл, че бил без галоши. Тръгнал да ги търси, но вместо тях, той измъкнал едни ботуши. Щом са останали ботушите в калта, това показва, колко дълбока е била тя. Значи, друг пътник, с ботуши на крака си, толкова загазил в калта, че бил принуден да ги остави в калта и да продължи пътя си бос. Като знаете това, не се чудете, че и светии са загазвали в астралната кал и са оставали ботушите си там. Според мене, най-добре е да минеш през астралната кал бос, без никакви галоши и ботуши. Така лесно се мие човек. Ще молиш Бога само за едно: да не се охлузат краката ти.

И тъй, като минавате през астралния свят, не питайте, защо е такъв. Ако е за обяснение, аз мога да ви кажа много неща, но в желанието си да ви освободя от едно зло, ще ви създам друго. Един богат човек срещнал на пътя си един бедняк, но добър, набожен човек. Богатият решил да му направи едно добро, да му покаже златото в кесията си, да го научи да не се съблазнява от парите. Той отворил кесията си, в която блеснали златните монети. Бедният погледнал към тях и започнал да си мисли: Ех,

да имам това злато на разположение! Той се съблазнил от него. За да не се провали, започнал да маха с ръце, да се бори, за да се освободи от изкушението. Вместо да го кали, богатият го поставил на по-голямо изкушение. — Как трябваше да постъпи? — Той трябваше да го направи свой наследник. Така постъпват в Божествения свят. Когато искат да покажат на някого богатството си, те го правят свой наследник, да не го изкушават. Такъв е законът на любовта. Искаш да покажеш на някого, колко го обичаш. Каниш го вкъщи, угощаваш го. Това е все едно, да му покажеш богатството си. — Не, не му показвай богатството си, не му говори за любовта си към него. Вместо да го повдигнеш, ти ще го изкусиш, ще го поставиш на вътрешна борба. Ако му кажеш, колко го обичаш, той ще уповава на тебе и няма да работи. Така ти го поставяш на по-голямо изкушение. Ще кажете, че това е за славата Божия. — За славата Божия е да го направиш наследник. — Какво ще остане за мене? — Ако искаш да остане нещо за тебе, не му говори, колко го обичаш, и не му показвай богатството си. Щом му кажеш, колко го обичаш, ще знаеш, че за тебе нищо няма да остане — той ще ти стане наследник. Колкото и да го обичаш, ще мълчиш.

Като говоря за мълчанието, имам пред вид Божествения свят. Философията на Божествения свят се изразява чрез мълчанието. Колко си добър, колко знаеш, няма да говориш по то-

ва — ще мълчиш като риба. Без да си риба, ще мълчиш като риба. Ако станеш риба, ще те хванат и ще те опекаат. Първите християни имаха рибата за свой символ. Те гледаха на нея като символ на чистотата. Да приличаш на риба, това значи, да бъдеш чист като нея. Аз говоря за онези риби, които живеят в чиста планинска вода, а не за рибите, които живеят в плитки, мътни води. Следователно, само планинските риби са символ на чистотата в Божествения свят. Ако искаш да бъдеш чист, ще живееш в Божествения свят. И в Писанието се казва, че трябва да бъдем като рибите — чисти и мълчаливи.

Следователно, трябва да се освободите от вътрешните си противоречия. Те неизбежно ще дойдат. — Как да не изпадам в противоречия, когато ме сбиждат? — Обидата е калта в живота. — Ама трябва да се повдигнем. — Това е заблуждение. Как ще се повдигнеш, щом живееш в Бога? То е все едно да живееш в Бога и да искаш да Го познаеш. Какво значи да познаеш Бога? Познаването не е външен процес. Семето, посято в земята, трябва да расте. Отде ще дойде животът в него? — От земята, от слънцето, от въздуха и светлината. Отде ще дойде животът на човека? От света, в който е влязъл. Значи, както е за семето, така и за човека. И той ще вземе нещо от хората и нещо от Бога. Дали съзнава това или не, не е важно. Това е въпрос, който може да се обясни конкретно. Например, да кажете, че трябва да бъ-

дете добри, да си помагате и да се обичате, това е конкретно. Това е необходимо, но ако разбирате смисъла на живота. — Трябва да се живее добре. — Така е, но ако мислиш, че отсега нататък трябва да живееш добре, ти си на крив път. Благодарни на Бога за всичко: и когато живееш в бистра, чиста вода, и когато живееш в мътна вода. — Роден съм в лоши условия. — Кои са лошите условия? Може да си роден в колиба, а може да си роден и в царски палат. Кое от двете е за предпочитане? Има случаи в живота, престъпници, родени в дворци, а добри хора — в колиби. Първите си остават престъпници, а от вторите излизат велики хора. Как ще си обясните това противоречие?

И тъй, външните условия влияят върху човека, но те не го правят истински човек. Ако си роден в колиба, благодари за това. Важно е да си роден, макар и в колиба. Иначе, може да не съществуващ. Роденият в колиба ще каже, че тук не му било мястото, могло е да се роди при по-добри условия. Използуй условията, които ти са дадени, за да не съжالياваш за тях. На една мома предлагали да се ожени за княжески син. Като очаквала нещо по-високо, тя не приела предложението. Като изгубила тези условия, насила я оженили за овчар. После съжالياвала, че отказала на княза, но било вече късно. Ако беше се оженила за княжеския син, тя щеше да има по-големи мъчнотии. Овчарят е по-праведен човек от

княжеския син. Обаче, в едно отношение овчарят е за предпочитане пред княжеския син, а в друго отношение, каяжеският син е за предпочитане. Има и добри князе. Колко овце е изклял овчарят! Има овчари, които не колят овцете си, но има такива, които ги колят за кожата им.

Често ви говоря за новия път, за новото време. Питате: Кой е новият път? Кое е новото време? — Ето, двешният ден отговаря на новото време. Вчерашният ден — Гергьовден, събота, отговаряше на калта, за която ви говорих. Ние минахме вече тази кал. Според мене, и от нея ще излезе нещо. Всяка капка дъжд се превръща на злато. Наистина, ще се образува кал, но и тя може да се използва. Заради вчерашната кал ние се лишихме от екскурзия. Едно изгубихме, а спечелихме сто. Днес имаме хубаво време, което ще използваме разумно. Ние се намерихме пред положение да изберем или външното, или вътрешното. Последното е за предпочитане. С други думи казано: от две злини ще изберем по-малката.

И тъй, до като сте в калта, не се обезсърчавайте. — Защо се обезсърчавате? — Защото работите ви не се нареждат, както вие искате, или както очаквате. Ако това стана даже с Христа, колко повече ще стане с обикновените хора. Пророците предсказаха идването на Христа на земята, като Месия, спасител на човечеството. Наистина, дойде Христос и очакваше, че ще бъде добре приет, но се оказа об-

ратното. Не само че не Го приеха добре, но Го разпнаха. Той мина през най-големите страдания и разочарования. При това, Христос запази пълно вътрешно равновесие. Той не отправи никаква омраза към хората. При всички условия на живота си, Той остана верен на закона на Любовета. Голяма борба прекара Христос на земята, но доброто и любовта взеха надмощие. Той мина границата между земята и небето, остави ботушите си в калта и бос излезе от нея. Христос прие горчивата чаша и се обърна към Господа с думите: „Господи, прости им, те не знаят какво правят.“ Така Той научи последния и най-важен урок на земята. Докато и вие не кажете, като Христа, „прости им Господи“ и не забравите всички страдания и огорчения, няма да излезете от калта на живота. Щом кажете така, краката ви ще излезат от калта. И като видите, че сте свободни от нея, ще помолите Господа да ви очисти. Благодарете, че ви извади от калта на мъчението. Така наричам аз астралната кал.

Прочетете сами 5 гл. от Иоана, като една съдържателна глава. В нея ще видите, какво е направил Христос, и ще разберете, какво се иска от вас да направите. Христос е образец на истински човек. Като Го срещнете, вие започвате да се оплаквате. Казваш: Никой не ме обича. — Христос ще ти отговори: Аз зная това. — Никой не ме разбира. — И това зная. — Хората не ме приемат. — И това зная. Ка-

защо с в Евангелието: „Между своите си дойде, и своите Му не Го приеха.“ След това Христос се върна на небето, отдето дойде. И от вас се иска геройство, каквото показва Христос. Чрез страданията, именно, човек ще разбере вътрешния смисъл на живота. Ще приемете страданията, без да се колебаете. — Ама ние вярваме в твоите думи. — Няма защо да вярвате в мене и в моите думи. Ще вярвате в Бога и в Неговото Слово.

Казваш на одного: Дай ми пари, за да повярвам, че си добър. — Няма защо да ти давам пари, за да вярваш в моята доброта. Изкуство е, и като ти давам пари, и като не ти давам, да знаеш, че съм добър. Следователно, и за Бога ще знаете, че всякога е добър — и като дава, и като не дава. За себе си Бог знае, че е добър, но вие трябва да познаете, че Той е добър. И когато нещата не стават, както очаквате, да не изгубите вярата си в Бога. Това е знание!

Желая ви да имате вяра в Бога, без да очаквате нещо, и любов към Него, без да ви даде нещо. Вяра безпределна и любов безкористна! Този е пътят, по който лесно се минава астралната кал.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

31. Утринно Слово от Учителя, държано
на 7 май, 1933 г. София. — Изгрев.

Вяра, надежда и любов

Размишление.

Ще прочета 7 гл. от Йоана.

Когато се говори за истината, разбираме отношението на хората към невидимия свят. Като не разбират истината в абсолютния ѝ смисъл, хората се спъват от конкретните истини и въпроси на живота. Например, един от конкретните въпроси е този за глада. Всеки мисли, че като се нахрани, ще разреши въпросите на живота. Нахрани се, но въпросите пак остават неразрешени. — *Защо?* — *Защото при храненето трябва да се спазват известни условия.* Ако не се спазват, или храната не се асимилира напълно, или хранителните ѝ сокове не могат да се използват. В първо време човск е смел, мисли, че всичко може да постигне. После започва да се колебае, да отлага нещата и казва: *Ако тук не мога да постигна желанията си, в другия свят ще ги постигна.* Като отиде в другия свят, вижда, че и там нищо не постига и казва: *Като слеза на земята втори път, тогава ще реализирам желанията си.* Някой мисли, че като ходи на черква и целува иконите, ще се спаси. Колко пъти е целувал иконите, но не се е спасил!

Гри неща са нужни за възприемане на истината: да се облечеш в дрехата на надеждата, т. е. в добродетелите на физическия свят; да се облечеш в дрехата на вярата, необходима за духовния свят. Да имаш тази вяра, това значи, да бъдеш като децата. Аз говоря за разумните деца, а не за обикновените плачливи деца. Чрез вярата човек обработва чувствата си, придобива дълбоко вътрешно прозрение. Най-после, трябва да имаш любов, за да осмислиш живота си и да разрешиш всички противоречия. Следователно, като имаш вяра, надежда и любов, ти ще придобиеш истината и ще се освободиш. Значи, човек трябва да се надява на хората, да вярва в Духа и да люби Бога. С други думи казано: на хората ще се надяваш, на ангелите ще вярваш, а Бога ще любиш. Казваш: Как ще се надявам на хората? Как ще вярвам на ангелите и как ще любя Бога? — На кого ще се надяваш? — На себе си. — И така да е, всъщност, ти пак се надяваш на хората. Ти и хората сте едно цяло. Ако не се надяваш на хората, и на себе си не можеш да се надяваш; ако не се надяваш на себе си, и на хората не можеш да се надяваш. Казваш: Как ще вярвам в ангелите, щом не съм ги виждал? — Не виждаш ангелите, но знаеш, че едно от тяхните качества е интелигентността. Следователно, ще вярваш на своята интелигентност. Тя е лъч, изпратен от духовния свят. Ангелите са участвували в създаването на света, затова ще вярваш в тях. Най-

после, ще любиш Бога. Ако не Го любиш, няма да разбереш нито Него, нито съществата, които са Му помагали при създаването на света. Това, което наричат вечен живот, е любовта ви към Бога. Значи, надеждата, вярата и любовта са трите степени в живота. Като минеш през тях, ти ще започнеш да работиш самостоятелно.

И тъй, като ви се казва, че трябва да обичаге всичко, питате: Възможно ли е това? — Физически е невъзможно да обичате всички хора. Под „обич“ разбираме да се помага на хората. Едновременно не може да помагате на всички хора. Следователно, едновременно не може да обичате всички. В Божествения свят, като обичаш едного, всички обичаш. И обратно: като не обичаш едного, никого не обичаш. Като обичаш телото на човека, ти обичаш всичките му части: и ръцете, и краката, и ушите, и очите. Като не обичаш телото му, ти не обичаш и частите на неговото тело. Тъй щото, ще обичаш Цялото, косто включва частите в себе си. Ако е само сбор от частите, то не е Цяло. Изобщо, Цялото се проявява чрез своите части. Цялото още не е проявено. Ако някой проявява таланта си, това не е целият човек. По таланта му само ти още не го познаваш. Казваш, че познаваш приятеля си. — Познаваш само дрехата му. Много ще го изучаваш, докато го познаеш. От всички спорове, които ставаха между евреите и Исуса, се вижда, че те не Го познаваха. Едни мислеха, че Той е обикновен човек; други мислеха, че е пророк, а трети каз-

ваха, че Той е Христос, Син Божи. Въпреки това, и трите категории хора отлагали, не приложили Христовото учение навреме. И доднес още казват, че не му е дошло времето.

Трима души посяли една нива. Първият отишъл да я види и скоро се върнал у дома си. Казал: Още не е израстнала, ще си поспя. Вторият отишъл на нивата. Върнал се и казал на приятеля си: Израсла е, но още е зелена. Докато узрее, аз ще си поспя. Най-после и третият отишъл на нивата, но се върнал отчаян — нивата била презряла и окапала. Събрали се тримата, но не знаели, какво да правят, не могли да си помогнат. Като мислили известно време, те си казали: Нищо, ще остане за друг живот, тогава ще я посеем отново. — Ще я посеете отново, но пари няма да имате. С какво ще купите жито? — На кредит. — Да, но в Божествения свят нищо не се дава на кредит. Там всичко се купува с пари, и то с чисто злато. Там нещата се дават по благодат. Това е чистото злато.

Често хората се насърчават изкуствено, но това насърчение не помага. Някой казва: Невежа съм, но има по-невежи и от мене. Друг казва: Светските хора ни надминаха. Те работят по-добре от нас. Да вложим всичките си сили, да ги стигнем. — И едното насърчение, и другото не са на място. Ще работиш, без да се обезсърчаваш или насърчаваш. — Поне съм искрен, съзнавам положението си. — Каква полза, че длъжникът признава дълговете си. Кре-

диторът иска от него да си плати — нищо повече. — Ама нямам пари. — Щом нямаш пари, ще те осъдят и ще лежиш в затвора. Ако не те затворят, ще ти дадат срок да си изплатиш дълговете. Ще мине време, но пак ще платиш. Обаче, докато чакаш млякото от кравата, гладен ще ходиш. Докато чакаш да ти донесат вода от извора, жаден ще ходиш. Докато чакаш пари от хората, всякога ще просиш. — Какво да се прави? — Сам ще станеш крава, сам ще се превърнеш на извор, сам ще превърнеш ума си на каса, от която постоянно ще вадиш, колкото пари ти трябват. — Как мога да стана крава? Как мога да се превърна на извор? Как мога да бъда каса сам на себе си? — Щом не можеш да разбереш това, то не е за тебе. Това може да направи само онзи, който разбира законите на живата природа и ги прилага. Това е достояние само за онзи, който има вяра, надежда и любов. Питаш: Как да се надявам? — Както знаеш. — Как да вярвам? — Как да любя? — Както знаеш; не търси никакъв образец. Всички художници рисуват по образци. Какво ще правят, когато се свършат образците? В една гимназия има 200 — 300 образци. Какво ще правят учениците, като нарисuvat всички образци? Тогава учителите трябва да обърнат друга страна на художеството: да научат учениците си да рисуват по образци, които носят в себе си. Те са неизчерпаеми.

Казваш: Не разбирам, какви са тези вътрешни образци. — Така и длъжникът се оправ-

дава. Като не иска да плати дълговете си, той казва: Не зная, не разбирам, не помня. Ако някой иска да му дадеш хиляда лева, дай му. — Ако и друг иска? — Ти ще познаеш, дължиш ли му, или не. Който иска пари от тебе, той е свещ, на която можеш да четеш. Отвори книгата си и виж, можеш ли да четеш на неговата светлина, или не можеш. Ако не можеш да четеш, нищо не му дължиш. — Ами ако той лъже, че му дължа? — Който лъже, скъпо плаща. Ще излъже, но веднага ще му се разстрои сърцето или стомахът. За да се излекува, той трябва да плати повече, отколкото иска да вземе. Така той ще забрави за парите, които иска да вземе от човека. Ако искаш да му помогнеш, ще купиш лекарство и ще му го занесеш. Ето един начин за изплащане, независимо от това, дължиш ли му, или не. Ако, наистина, му дължиш, по този начин ще се изплатиш; ако не му дължиш, като му помагаш да оздравее, той ще ти стане приятел. — Ако дойде втори път пак да иска пари? — Тогава ще плати още по скъпо. В този случай, ти си свободен, няма да му се притичаш на помощ.

Казвам: Човек е крайно несправедлив към себе си, към ближния си и към Бога. Някой се колебае в себе си, съмнява се в нещо и се пита: Дали Бог е доволен от мене? — Това е несправедливост. Питай се, дали ти си доволен от себе си. Ако си недоволен от себе си, и Бог ще бъде недоволен — нищо повече. Като сгрешиш, казваш: Не само аз греша, но и анге-

лите грешат. — Не е така. Не се оправдавай с ангелите, нито с хората. Че хората грешат, че ангелите грешат, това не може да те спаси. — Ама аз обещавам да не греша повече. — И сто обещания не струват, колкото хляба на бедния и нещастен човек. Дела се искат от вас, а не празни обещания. Реалното обещание е Божествено; то всеки момент може да се реализира. Това, което става в настоящия момент, е Божествено. Това, което ще стане в бъдеще, принадлежи към друга категория. Това, което е изкласило и узряло, е Божествено. Значи, всичко, което мислиш, чувствуваш и правиш в момента, е Божествено. И онзи, който в момента прави престъпление, е в периода на жътвата. Той ще понесе последствията на своите дела, като плодове. И тогава, като опиташ последствията на своите дела, ти си по-близо до Бога, отколкото ако не го направиш. Как ще разберете това? По-близо до Бога подразбира повече светлина. По-рано не си могъл да видиш грешките си, а като пострадал, веднага съзнаваш, какво си направил. Страданието разкрива истината на човека. Така, той познава Бога, познава и себе си. По-добре желанието за престъпление да излезе вън от човека, отколкото да остане скрито в него. Докато не сгрешиш външно и носиш греха в себе си, ти се мислиш за праведен. Това е заблуждение. Този е пътят, по който повечето хора вървят. Който върши волята Божия, той върви по правия път.

Едно се иска от човека: да има правилно отношение към Бога. Това е възможно, когато той има правилно отношение към себе си и към своя ближен. Така постъпва мъдрецът и светията. Аз не говоря за светиите в църквите, с ореол на главата, на които се пише житие-битие. Никой не може да опише живота на истинския светия, както и на Христа. Ще кажете, че животът на Христа е описан. — Това е по човешки, но не и по Божествено. Никой не знае, какъв е бил животът на Христа в миналото; никой не знае, какъв е сегашният му живот. Мнозина плачат за Христа, че бил закован на кръста. — Не е страшна външната Голгота; не е страшен външният грях. Страшна е вътрешната Голгота. Страшно е вътрешното престъпление в човека. Велико е доброто, което човек върши в себе си и което никой не вижда. Затова Христос казва: „Като се молиш, влез в скришната си стаичка и онзи, който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве.“ Житното зърно се радва, не когато е в хамбара, но когато е посято в земята. Там то се облича в нова дрешка, израства и дава плод. То се радва, че може да помага на хората. Мъдрецът го слуша и му отговаря: Сега се радваш, но после ще плачеш. — Що е плачът? — пита зърното. — Ще го научиш, като оголееш. — Що е голота? — И нея ще научиш. Един ден ще умреш, нищо няма да остане от тебе. Но в края на краищата, ти ще съградиш нещо хубаво, ценно. — Какво ще бъде то? — Ще го нау-

лите грешат. — Не е така. Не се оправдавай с ангелите, нито с хората. Че хората грешат, че ангелите грешат, това не може да те спаси. — Ама аз обещавам да не греша повече. — И сто обещания не струват, колкото хляба на бедния и нещастен човек. Дела се искат от вас, а не празни обещания. Реалното обещание е Божествено; то всеки момент може да се реализира. Това, което става в настоящия момент, е Божествено. Това, което ще стане в бъдеще, принадлежи към друга категория. Това, което е изкласило и узряло, е Божествено. Значи, всичко, което мислиш, чувствуваш и правиш в момента, с Божествено. И онзи, който в момента прави престъпление, е в периода на жътвата. Той ще понесе последствията на своите дела, като плодове. И тогава, като опиташ последствията на своите дела, ти си по-близо до Бога, отколкото ако не го направиш. Как ще разберете това? По-близо до Бога подразбира повече светлина. По-рано не си могъл да видиш грешките си, а като пострадаш, веднага съзнаваш, какво си направил. Страданието разкрива истината на човека. Така, той познава Бога, познава и себе си. По-добре желанието за престъпление да излезе вън от човека, отколкото да остане скрито в него. Докато не сгрешиш външно и носиш греха в себе си, ти се мислиш за праведен. Това е заблуждение. Този е пътят, по който повечето хора вървят. Който върши волята Божия, той върви по правия път.

Едно се иска от човска: да има правилно отношение към Бога. Това е възможно, когато той има правилно отношение към себе си и към своя ближен. Така постъпва мъдрецът и светията. Аз не говоря за светиите в църквите, с орсол на главата, на които се пише житие-битие. Никой не може да опише живота на истинския светия, както и на Христа. Ще кажете, че животът на Христа е описан. — Това е по човешки, но не и по Божествено. Никой не знае, какъв е бил животът на Христа в миналото; никой не знае, какъв е сегашният му живот. Мнозина плачат за Христа, че бил закован на кръста. — Не е страшна външната Голгота; не е страшен външният грях. Страшна е вътрешната Голгота. Страшно е вътрешното престъпление в човека. Велико е доброто, което човек върши в себе си и което никой не вижда. Затова Христос казва: „Като се молиш, влез в скришната си стаичка и онзи, който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве.“ Житното зърно се радва, не когато е в хамбара, но когато е посято в земята. Там то се облича в нова дрешка, израства и дава плод. То се радва, че може да помага на хората. Мъдрецът го слуша и му отговаря: Сега се радваш, но после ще плачеш. — Що е плачът? — пита зърното. — Ще го научиш, като оголееш. — Що е голота? — И нея ще научиш. Един ден ще умреш, нищо няма да остане от тебе. Но в края на краищата, ти ще съградиш нещо хубаво, ценно. — Какво ще бъде то? — Ще го на-

чиш. И тогава, като се върнеш наново в хамбара, ела да ми разкажеш своята опитност. И аз ще ти разкажа за великото и красивото, което те очаква.

— Проявената Любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

32. Угринно Слово от Учителя, държано на 21 май, 1933 г. София. — Изгрев.

Ръцете на любовта

Размишление.

Ще прочета 8 гл. от Йоана.

От прочетената глава можем да извадим заключението, че Царството Божие не може да дойде при сегашните условия на живота. И наистина, каквото мисли човек днес, нищо не може да постигне. Ето, от две хиляди години се проповядва Христовото учение, но не се е приложило. Христос казва: „Аз не съм от този свят“. Хората се питат: Как е възможно Христос да основе своето Царство на земята, щом не е от този свят? Според мене, сегашният свят трябва да си замине, за да дойде Царството Божие на земята. Въпреки това, хората искат още сѣга да бъдат щастливи. Колкото червеят, който рови в земята, може да бъде щастлив, толкова и човек ще бъде щастлив. Колкото къртицата е щастлива, толкова и човек ще бъде щастлив.

Като изучавам хората, чудя се на тяхното невежество. Те говорят за ангелите, а са далеч от тях. Време е нужно, докато дойдат до ангелите. Хлябът е в пещта, но време е нужно, докато се опече. Сега и вие се печете в огъня на страданията, за да станете хляб. Хлябът е

ценен, когато с добре опечен. Неопеченият хляб е за нисшите същества, но не и за човека. Разбраното Слово Божие е за човека, а неразбраното — за по низкостоящите от него. Питате: Защо светът е направен така? — Как трябва да е направен? Такъв въпрос не може да се зададе. Да зададеш този въпрос, това значи, да си готов, сам да си отговориш. Питаш: Защо едн-коя си майка е изоставила детето си? — Та коя майка не е изоставила детето си? Виждате едно гнездо с малки птиченца, без майка си. Те църкат, викат майка си. — Къде е майка им? — Отишла е да им търси храна. Като им донесе, те ще престанат да църкат. И хората църкат като птиченцата. Какво лошо има в това, че и хората църкат? Според някои, страданията са зло за човечеството. Христос, Син Божи, най-светлата личност в света, мина през такива големи страдания, а вие, обикновените хора, не искате да страдате. Той, Който не трябваше да страда, мина през страданията, а вие, които неизбежно трябва да страдате, искате да ги избегнете. Страшни са страданията на хората, защото не ги разбират. Разбраното страдание с благословение, а неразбраното — мъчение. Същото се отнася и за радостта. Постигнатата радост е благословение, а непостигнатата — мъчение.

Човек се нуждае от право разбиране. Щом е така, не се заблуждавайте да мислите, че Царството Божие ще дойде още днес, когато не сте подготвени. То и днес е на земята, но за

готовите. Обаче, ако хората още продължават да се убиват, да колят агнета и кокошки, те са далеч от Царството Божие. Да живееш в Царството Божие, това значи, да изпълняваш волята Божия. Колцина от вас сте готови да изпълните волята Божия в пълния смисъл на думата? Повечето хора, религиозни и светски, са на едно разбиране по този въпрос. Затова, когато светските хора започнат да изпълняват волята на Бога, тогава и религиозните ще я изпълнят. Докато гъсеницата не стане пеперуда, тя е далеч от Царството Божие. Докато яйцето не се излюпи, и то е далеч от Царството Божие. Човек е яйце, когато не прави нито зло, нито добро. Щом прави зло, той е замътено яйце. Щом се излюпи, той има възможност да прави добро. Злото и доброто вървят заедно. Който прави зло, може да прави и добро. Вълкът, като иска да прави добро на своите вълчета, непременно ще направи зло на агънцата. Обаче, ако вълкът се откаже да прави зло на агънцата, ще направи зло на своите вълчета. Питате: Защо Бог направи вълците? — Бог не е направил вълците. Това е все едно, да питате, защо Бог направи мишката, която гризе, или защо Господ направи вилината, с която бодеш? Всичко, което пакости и прави зло, е човешко изобретение. Бог ли е виновен, че двама души се карат и бият? Когато братята и сестрите се обичат, това се дължи на Бога, а когато не се обичат, това е човешка работа. Доброто иде от Бога, а злото — от

дявола. Под „дявол“ разбирам, глупавия, неразумен човек, който се отказва да изпълни волята Божия. Има два вида хора: едните доброволно изпълняват волята Божия, а другите не я изпълняват. Първите наричаме добри хора, светии, ангели, а вторите — лоши хора, злосторници, грешници. Те всякога вършат своята воля. Те са роби на дявола. Не мислете, че всички хора са от Бога родени, че са чада Божии. Чадо Божие е само онзи, който върши волята Божия. В който момент вършиш волята Божия, ти си Негово чадо. Щом измениш желанието си, не вършиш вече волята на Бога, ти си под влиянието на дявола. Значи, моментът определя твоето място, дали си горе, или долу.

Ще кажете, че това е противоречие. — Възможно е. Обаче, никой никого не може да застави да направи това, което не желае. Следователно, ти доброволно вършиш или не волята Божия. — Ама аз страдам. — Какво от това? Ще сградаш и ще плачеш, докато дойдеш до съзнание, доброволно да изпълняваш волята Божия. Малкото момиченце плаче, когато вземат кукличката му. И малкото момченце плаче, когато вземат кончето му. Обаче, животът си върви по своя път, не иска да знае за страданието на момиченцето и момченцето. Това сградание не е съществено. Друг е въпросът, ако отнемат на човека светлината, въздуха, водата и хляба. Ще дойде някой да се оплаква, че говорили лошо за него. — Какво от това? Нека говорят, как-

вото искат. Трябва ли да се подават на лошото? Да се вслушваш в лошите думи на хората, това значи, да си като тях. Досега не е дошла при мене нито една сестра, да каже, че говорили за нея добро. Даже в лошите думи трябва да чува доброто. Ако скъсате само една брънка във веригата, целият процес спира. Ако само една мисъл наруши кръга на нейното действие, цялата мисъл преставя да функционира. Тогава ще търсите даже механическа помощ, но и тя не може да дойде. Процесът на мисълта вече се прекратява. Като знаете това, не късайте вътрешнага си връзка с Бога. Ако Бог, Който е създал свега, търпи негодите, какво остава за вас? Колко хора се оплакват срещу Него! И Той всичко търпи. Той може да заличи грешките и недостатъците на хората, но всичко търпи, чака времето на нещата. Отиваш при Господа и се оплакваш от някого. Мислиш ли, че Бог ще те възнагради за това? Как ще докажеш, че този човек е лош? Защо вълчетата хвалят баща си и майка си, а ти си недоволен от тях? Вълкът е добър за вълчетата, но не и за агънцата. Те са недоволни и от вълчетата. Тогава къде е доброто, всъщност, и къде злото? Не мислете, че ако вие ядете кисело, и на мене ще се отрази по същия начин. Човек сам носи последствията на своите мисли, чувства и постъпки. Добре е, че светът е такъв, какъвто Бог го е наредил. Иначе, няма да има никакво благо в света. Благодарете за света, какъвто си е. Иначе, злото ще ви възседне.

Да се върнем към любовта, като мощна сила в живота. Христос като се разговарял с евреите, те Му казали: Не знаеш ли, че Аврам е наш баща? Христос им отговорил: „Ако бяхте чада Аврамови, не бихте правили това, което сега правите.“ — Ние имаме само един Бог. Отговори им Христос: „Ако бихте вярвали в Бога, и в мене щяхте да вярвате. Понеже не сте от Бога, вие сте от баща дявола.“ Верно е, че дяволът не устоя на истината, понеже отначало е бил човекоубийца. И днес, който не мисли добро, той е от дявола. Така той създава ада в себе си, т. е. нещастieto. Някои хора, като изпаднат в нещастие, забиват в себе си ножа, като онзи войник, който паднал в плен. За да не го убият други, той сам се убил.

И тъй, за да бъдете силни, вие трябва да се самоанализирате. Не е въпрос човек да се самоосъжда, нито да констатира фактите. Казваш за някого, че е черен. — Това не е знание. Има смисъл да кажеш на човека, че е черен, ако можеш да го избелиш. Лесно е да направиш бялото черно, но колцина владеят изкуството да избелят черния плат? Може би, съвременната химия да е дошла до изкуството да превръща черното в бяло, но затова се изискват специални условия. Черният цвят е ограничен, тъмнина без светлина, при която човек не може да мисли правилно. Когато човек не може да разреши един въпрос правилно, това показва, че отсъствува онази светлина, носи-

телка на великата Божия мисъл. И чувствата не могат да се проявят без светлина. И постъпките не се проявяват без светлина.

Един светия прекарал в уединение цели 30 години, в пост и молитва. През това време той не искал никой да го безпокои. Един ден дошъл до вратата му един пътник, похлопал на вратата и чакал да му се отвори. Светията отворил вратата и сърдито му казал: Кой ти позволи да ме безпокоиш? Не знаеш ли, че аз се моля? Пътникът бил стар светия, но отшелникът не го приел. След известно време на вратата на светията похлопала една млада красива мома. Светията веднага ѝ отворил, като казал: Влез, дъще. Ще кажете, че някога, в миналото прераждане, тази мома е била дъщеря или майка на светията. Според мене, светията не е постъпил добре. Той нямал нужната светлина. Макар че прекарал 30 години в уединение, той не дошъл до различаване на нещата. Грешката му се заключава в това, че като се молил на Бога, приел младата мома, а отказал да приеме стария светия. Това е лицеприятие. Може младата мома да се нуждае повече от неговия съвет, но, въпреки това, и тя трябваше да почака, докато си свърши молитвата. Момата влязла при него, и той продължил молитвата си, но видял, че сгрешил — молитвата му не отивала нагоре, като по-рано. Рече да се моли, момата изпъквала в ума му. Обърнал се на север, на юг, на запад, момата все стои в мисълта му; тя застанала ме-

жду него и Бога и не мръднала от мястото си. Светията запитал: Защо, Господи, ми изпрати този ангел?

Какъв извод може да направите от този пример? Колко години е работил светията върху себе си? — Цели 30 години. Той се запитал, защо младата мома дошла да го безпокои? Според мене, светията трябваше да каже на момата: Не стой срещу мене, но обърни се и ти към Господа и се моли. Момата се обърнала с гръб към Господа, а с лице към светията. Тази мома имала нещо нечисто в себе си. Чиста мома е онази, която се обръща с лице към Бога, а с гръб към човека. Права мисъл ли е тази, която ви гледа като красивата мома? Онази мисъл, която е насочена към Великия Цеатър на живста, е права. Вие не знаете, къде, всъщност, е грешката — в момата, или в светията. Вие не знаете, защо момата е дошла при светията. Тя била от високо произхождение. Обикнала един млад красив момък, който я напуснал. Като го търсела тук-там, най-после тя дошла при светията, да се помоли за нея, да намери възлюбения ѝ. Светията не знаел как да ѝ помогне. Момата го гледала, очаквала помощ от него. В случая, светията не разбрал истинското положение на момата. Той си помислил, че тя търси мъж, но тълкуването му било криво. Под „мъж“ аз разбирам правата мисъл, която определя пътя на човека. Като го гледала, младата мома искала да каже на светията: Само ти можеш да ме упътиш. Кажи

ми, какво да правя? Той обърнал гърба си към момата, но само физически. Мисълта му била заста от нея. Светията трябваше да се моли гласно, и тя да чува молитвата му. Така той щеше да бъде свободен и да разбере страданието на момата.

Сегашните хора се заблуждават от външните положения, както се заблудил светията. Някой тъжи, страда, обезсмислил живота си и търси причината вън от себе си. Единствената причина е във вътрешното неразбиране на човека. Трябва ли да ви съблазнява красотата, която е образ на истината? След като се помолил, светията се свързал с разумния свят, отдето получил следния отговор: Остави своята молитва настрана, и свърши работата на момата. Няма защо да се молиш за себе си. Бог е в красивата мома, помогни ѝ да се просвети. И момата разбира, че като страда, Бог е в нея. Следователно, за да не те изкушава младата мома, обърни погледа си навътре. Колкото и да викаш отвън, Бог няма да ти отговори. И Вааловите жреци викаха: Ваале, Ваале! Илия им казваше: „Викайте по-високо, вашият Господ може да е заспал!“ Викаха те, но ни глас, ни услишание. Обаче, когато Илия се обърна с молитва към Господа, Когото познаваше, огън слезе от небето.

Какво правят днес хората? Като дойдат страдания и изпитания в живота им, те ги изпращат навън, както отшелникът изпъдил стария светия. Но като дойдат радостите и ща-

стието, те ги приемат в себе си, както светията приел младата мома. Тази радост, обаче, ще ви струва скъпо. Това се отнася до земята. На земята щастието се обуславя от някакъв обект: една ценна книга, една къща, едно дете, един приятел, един ваш възлюбен. Обаче, всичко това лесно може да ви се отнеме. Докато възлагате щастието си върху тези обекти, и докато разчитате на тях, всякога може да ги изгубите. Ето защо, докато сте на земята, вие трябва да имате само един приятел. Това е по отношение на Бога. Да имате много приятели, това значи, да имате много богове. — Не, един Бог ще иматс, а много приятели. Нека всички хора ви бъдат приятели — братя и сестри. Казваш: Искам да имам само един приятел. — Ти си на крив път. Ако имаш много приятели, все един от тях ще ти помогне. Казано е: „Направете си приятели от неправдата.“ Значи, един Бог, много приятели. Един Бог, много братя и сестри. Единият Бог е над всички. Той може да ни свърже, да ни обедини.

Днес вие очаквате Царството Божие на земята. За да дойде Царството Божие, човечеството ще мине през голяма съдба. Тя ще изисква от всички по нещо. Няма да има човек на земята, от когото да не вземе своето. След това ще дойде Царството Божие. Каквото и да се случи през това време, от вас се изисква благородство. Щом страдаш, ще кажеш: Къртът още рови въ земята, рибата още плува във водата. Мислите ли, че птицата, която хвърчи из въз-

духа, е щастлива? Красивата мома търси момците, птичката търси мушици, но и двете не са щастливи. Птичката хване една-две мушици, лапше ги и пак търси други мушици. Какво щастие е това? Аз не казвам, че птичката е щастлива. И млекопитасцето, което по цял ден търси храната си, също не е щастливо. Човек трябва да се отдалечи от къртицата, от рибата, от пицата. Той не трябва да рови земята, не трябва и да плува. Какво ще разбереш, ако плуваш четири километра навътре във водата? Не само че нищо не придобиваш, но ще трябва да се топлиш, да набавиш изгубената топлина.

Мислете право, за да разберете нещата правилно. Иначе, ще изпаднете в положението на онези, които помнят повече хората, причинили им зло, а малко помнят хората, които им правят добро. Щом помниш хората, които ти правят зло, ти не ги познаваш. Изкуство е да познаваш човека, който ти прави добро. Пътят ни към Бога е път на страдания. Така, обаче, ще Го познаете. Ще се научите да оценявате това, което Бог ви дава, както и това, от което ви лишава. Страданията са път на освобождение. Натоварен си, Бог те среща и те разтоварва. — Как? — Чрез страдания. Като те разтоварват, ти страдаш и не съзнаваш, че те освобождават от това, което те спъва. Разбоlesh се, лежиш четири-пет месеца, и не съзнаваш, че това е благословение за тебе. — Защо? — Ако беше здрав, през това време щеше да направиш много пакости. Ако си пияница, ще тор-

мозиш децата, жената си. А като боледуваш, няма да туриш нито една чаша ракия в устата си, и хората ще те съжаляват и ще ти помагат. Не го съжалявайте, той е станал светия, не пие, разтоварили са го. Чистите мисли и желания са за предпочитане пред физическия товар.

Прочетете сами осма глава от Йоана и извадете от нея вътрешното ѝ съдържание. Христос казва: „Ако сте чада Аврамови, вие ще ме обичате“. Който върви по Божия път, трябва да има доверие към хората, да се разбира с тях. Силата на човека е в неговата вяра. Без вяра човек не може да изпълни волята Божия.

Помни: Ти можеш да живееш добре, ако имаш вяра и надежда. Те са двете ръце на любовта. — Що е вярата? Що е надеждата? — Те са двете ръце на любовта. Дето е любовта, там са и двете ѝ ръце — вярата и надеждата. Дето са ръцете, там е и любовта. Не делете вярата от любовта. Не делете надеждата от любовта. Дето е вярата, там е и любовта; дето е любовта, там е и вярата. Тя е ръката, която помага на ума. Надеждата е ръката, която помага на сърцето. А любовта е родила човешката душа. Тя помага на човешкия дух.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

33. Утринно Слово от Учителя, държано на 28 май, 1933 г. София. — Изгрев.

Новото знание

Размишление.

Ще прочета 10 гл. от Йоана.

В живота има една тъмна и една светла страна, в които човек често попада. Ако си в светлата страна, там всичко става лесно; там всички неща са ясни и разбрани. Ако попаднеш в тъмната страна, там всичко става мъчно; там нещата са неясни и неразбрани. В светлата страна човек постоянно придобива, печели нещо, а в тъмната — постоянно губи. Тези две страни на живота взаимно се преплитат. Някога човек си изтъква плат от светли и тъмни нишки и си ушива от него дреха. Казват: Тази дреха е шарена. Такива са и разбиранията на някои хора — шарени, т. е. смесени. Те живеят ту в светлина, ту в тъмнина. За да ти станат нещата напълно ясни, влез в светлата страна на живота. Ще кажете, че това става по механически начин. — Не, ти ще влезеш в светлата страна на живота само чрез добрите мисли и чувства, които нямат никаква тежест. Обаче, лошите мисли и чувства имат тежест, поради което водят човека в тъмната област на живота. Лошите мисли са паразити. Дето влезат, те постоянно взимат. Следователно, докато човек

губи, ще знае, че са го нападнали лоши мисли. Той не може да помогне нито на себе си, нито на другите.

Чувате някой да казва за себе си: Аз съм християнин. Какво означава думата „християнин“? Според мене, християнин е онзи, който се е справил с всички мъчнотии. Той служи на Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и дух. Той следва правия път на живота, в който може да води и близките си. Срещнете ли човек, който е объркал пътя си и се лута натук - натам, не ходете след него. Той може да казва, че е християнин, че следва пътя на любовта, но това са само думи. Следва Христа, а ходи бос и скъсан. Това е несъвместимо. — Искал да се проветрява, затова имал дупки на дрехите. — Щом иска да се проветрява, това показва, че той живее в нечист въздух. Видите ли, че една къща има много прозорци и все големи, това показва, че тя се нуждае от много проветряване, въздухът ѝ е нечист. И това не е лошо. За предпочитане е къщата често да се проветрява, отколкото да има малки, тесни прозорци и да не може да се проветрява. Който живее на чист въздух, той е на спасителния бряг; който живее в нечист въздух, той е изложен на болести и смърт. Радвайте се, че имате прозорци и на къщата си, и на телото си. Прозорците на телото са двете очи, чрез които човек се свързва с външния свят. Това е една ^п истина.

Какво носи истината за човека? — Неговата свобода. — Що е свободата? Кой човек е свободен? — Който е напълно здрав — и физически, и сърдечно, и умствено. Той никъде не се спъва. Свободният е любещ човек. Той не знае, какво нещо са стеснението, грехът и престъплението. Грех и престъпление съществуват само в безлюбието. Дето е любовта, там няма грях, няма престъпление. Там отношенията между човека и Първичната Причина са хармонични. Яви ли се най-малката дисхармония в човека, явява се и безлюбието. — Какво представя Бог? — За да знаеш, що е Бог, първо трябва да познаваш себе си. Може ли яйцето да говори за кокошката, преди да е познало себе си, като яйце? Ти, като човек, знаеш ли, какво представяш? — Зная, че мога да мисля, да чувствавам и да действувам. — Знаеш ли, обаче, отде идат мислите, чувствата и постъпките? — Това не е важно. Зная, че съм свободен и мога да мисля, каквото искам. — Не е така, не сте свободни. И котката влиза в плевнята на господаря си, легне на сламата да спи и си мисли, че е свободна. Като се наспи, тръгва към къщата на господаря си да се нахрани: Значи, свободата ѝ била, докато огладнее. После пак е зависима — тръгва да си търси храна. И хората са свободни като котката. Човек поглежда към небето, уповава на Бога и на вярата си в Него. Той казва: Докато съм с Бога, нищо не ми трябва, свободен човек съм. Щом огладнее, започва да мисли по друг начин. Той вижда,

че от небето не иде нищо; нивата му остава необработена, хамбарът му се изпразва. Той си казва: Само с вяра не се живее. Щом изпадне в противоречие, взима брадвата и отива в гората да сече дърва. Теоретически е верно, че трябва да разчиташ на Бога, но на практика не излиза така. — Защо? — Защото разбираш въпроса буквално. Дето отидеш, всички ти казват: Работи, стегни се, вземи ралото и мотиката и върви напред. Това значи: Разчитай на Бога в себе си, който те полтиква да учиш, да работиш. Не се сърди на хората, че не искат да ти помагат. Кой трябва да помага: вярващият или безверникът?

Сегашните хора имат криво разбиране за Бога. Те мислят, че Той е вън от тях, на небето някъде. Не, небето е вътрешно състояние. Понятието за небето е вътрешна, неограничена идея. Ето защо, никой не може да каже, къде е небето. Всеки има едно небе в себе си, но къде е то, не знае. Който знае, къде е неговото небе, той има представа за себе си. Ако не знае мястото му, той няма представа и за себе си. Казано е в Писанието: „В начало Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена и пуста.“ Небето е място, населено от същества, завършили своята земна еволюция. Неще всеки намери това небе в себе си. Ще кажете: По-добре да намерим Христа. — Дали ще намерите небето, или Христа, идеята е една и съща. Бог, Христос и небето са синоними. Те изразяват една и съща идея. Като се на-

тъкнеш на противоречия, на вътрешна борба, на съмнения, обърни се към Бога в себе си, т. е. към твоето небе, и помощта ти веднага ще дойде. Бог помага на всички хора. Той ги освобождава от препятствията и противоречията. Когато хората ти помагат, знай, че Бог чрез тях ти помага. Той се изявява в човека като вътрешен потик, като вътрешна подбуда към доброто и възвишеното. Ако човек разчита само на себе си, на своето физическо здраве, всеки момент може да се излъже. Днес си здрав, силен, свободно се движиш, но утре се простудиш и лягаш болен: ръцете и краката ти отслабват, стомахът ти не работи, и ти се чудиш, къде остана силата ти. Докато мислиш и разбираш нещата физически, ти не можеш да уравниш своя живот. Истинският човек седи по-високо от физическото му естество. И да боледува някога, той гледа на болестите като на нещо вън от себе си. Докато човек не вижда, кой влиза и кой излиза от къщата му, всякога ще боледува. Той живее в тъмнина. Щом вижда, какво става с него, той е в светлина. Докато виждаш апаша, той не е опасен за тебе, не може да те обере. Щом престанеш да го виждаш, той влиза в къщата ти и те обира. Злото дебне онзи, който не го вижда. Щом се отворят очите на човека, злото отстъпва настрана. Тогава доброто иде при него и му помага. — Защо трябва да се стремим към доброто? — За да ви помага. — Защо да избягваме злото? — За да не ви пакости.

Мнозина мислят, че Бог трябва да изпрати Духа си да слугува на хората. Това е материалистическо разбиране. Значи, един ангел, който завършил развитието си на земята, трябва да слезе при едно плачливо дете, да му слугува, да изпълнява желанията му. Това е невъзможно! От небето може да слезе не само един ангел. Много ангели слизат от небето, но кога? Когато трябва да внесат любовта в човешката душа. Тогава те са готови да служат даже на един човек. Ако не си готов да възприемеш любовта, пак ще слезе ангел от небето, но ангел на тъмнината. Той ще разруши всичко, което попадне на пътя му. Всички хора минават през драмата на разрушението. Всеки е с одрана кожа, сражавал се е с вълци. Пита ме един брат: Напреднал ли съм? — Много си напреднал, трябва да бъдеш юнак, да се бориш. — Юнак съм, със всичко ще се справя. — Какво друго мога да му кажа, като виждам, как са го нападнали десетина вълци, готвят се да му одерат кожата.

Защо идат страданията? — Те са велико благословение за човека. Чрез тях той се учи съзнателно да слиза и да се качва. Като слиза надолу, той дохожда до гъстата материя, отдето повече не може да слиза. Сега той трябва да знае, как и докъде да се изкачва. Като дойде до едно място, дето материята става много рядка, там ще спре. Ти трябва да разбираш законите на гъстата материя, за да не слезеш много надолу, както и законите на рядката ма-

терия, за да не се качиш много нагоре. Като знаеш тези закони, ще вървиш надясно и нагоре. Дясната посока означава движение към светлината, а лявата — движение към тъмнината. Ще кажете, че не зависи от вас, в коя посока се движите — наляво, или надясно. — Да, този живот не зависи от вас. Представи си, че движиш едно колело, на което усилваш и отслабваш движението. То извървява известен път и след време казва: Уморих се, но поне свърших една работа. Какво е свършило колелото? — Нищо. Ако и ти свършваш толкова работа, колкото колелото, защо ти е този живот? Живееш и се оплакваш от сиромашията, от ограниченията, от невежеството. Въпреки това, казваш: Ще дойде Христос и ще ме освободи от всички ограничения. То е все едно, да стоиш пред една богата почва, да не работиш и да очакваш да дойде някой отвън да ти допесе хляб. Защо ще чакаш хляба отвън? Работи сам да си изкараш хляба и да дадеш на други около тебе. Хлябът е вътре в тебе. Докато очаквате хляба отвън, наготово, вие всякога ще бъдете роби на условията. Докато търсиш хляба, богатството, знанието отвън, ти си роб на условията. Докато очакваш светлината и топлината, водата и въздухът отвън, ти също си роб на условията.

Казвате: Светът ще се промени, ще се внесе известно подобрение. — Така е, но това не зависи от вас. Колкото имаш право да паляш и да гасиш лампите в един дом, толкова

имаш право и възможност да внасяш подобрене в света. Който е запалил лампите, той ще ги изгаси; който ги е изгасил, той ще ги запали. Имаш ли право да бъркаш в касата на чуждите хора и да вадиш оттам пари? Ако те хванат, ще те затворят. Следователно, можеш да палиш и гасиш лампите, ако ти е дадено право. Ако палиш лампите, аз зная, че си лишен от светлина. Който гаси лампите, той има лошо намерение. Който отваря лампите, той има желание да използва светлината. И като я използва той затваря лампите и казва: Достатъчно ви е толкова светлина. Така се свършва животът. Палиш, гасиш, докато един ден свършено изгаснат. Ражда се някой — всички се радват; умира — всички скърбят. Плачат за него, но след това го заравят в земята. Щом го обичаш, тури го в един стъклен сандък, положи го на слънцето на живота, да го гледаш, докато възкръсне. Заровеното тяло в земята показва степента на човешкото развитие; то показва крайния сгоизъм на хората. При това положение, хиляди години ще минат, докато хората се спасят. Спасението ще дойде, когато изчезнат гробовете. Земята трябва да бъде свободна от всякакви гробове, от всякакви миризми. Когато земята бъде свободна от гробища, в умовете на хората ще се явят светли мисли към нов, вслик живот.

Днес всички хора търсят свободата, но никой не я намерил, никой човек не е свободен. — Нищо ли не сме придобили досега? —

Не е въпросът, че нищо не знаете, но днес всеки може да ви излъже. Значи, липсва ви нещо. Така и младата мома иска да се жени, без да подозира, че ѝ липсва нещо. Който се жени, това показва, че му липсва нещо. Тя си мисли, че в момъка ще намери щастието, което търси. Не взимайте това върху себе си. Аз имам пред вид външната страна на брака. Външната страна е едно, важно е това, което става вътре в човека. Там е драмата. Външните неща са отражение на вътрешните. Момъкът казва на момата: Аз съм готов за тебе да направя всичко. Тя се зарадва и казва: Всичко се свърши, напускам майка си и баща си и отивам след моя възлюбен.

Много хора се намират в положението на онзи руски манаф, който спечелил на лотария един голям параход. Като чул това, той си казал: Свърши се вече теглото. Сбогом сиромашия! Обаче, като отишъл да провери номера на своя билет, оказало се, че имало грешка неговият билет не печелил. Така той си останал пак манаф. Това се случва и с вас. Дойде някой и ти каже, че твоят билет печели. Зарадваш се и отиваш да провериш, дали, наистина, си спечелил. Обаче, скоро се разочароваш: не само че нищо не печелиш, но имаш загуба — дал си пари за билета. Такова нещо е играта на лотария. Някога цял ден изгубиш за една философска идея. И конят влачи цял ден дарака за една кофа сено, турено пред него. В желанието си, да стигне сеното и да си хапне, той

лазя от другаде, той е крадец и разбойник“.(1 ст.)

Пак им рече: „Истина, истина ви казвам, че аз съм вратата на овцете.“ (7 ст.). Тези стихове повдигнаха голям спор между Христа и евреите. Ако Христос дойде в наши дни, пак ще се повдигне същият спор. Евреите, в своите вярвания, се движеха в две посоки — надолу и наляво, затова разпънаха Христа. За да разберем Христа правилно, трябва да вървим нагоре и надясно. Тук е разрешението на въпросите. Тук е светлината на живота. Понеже вече имате опитност от движението ви надолу и наляво, сега трябва да вървите нагоре и надясно.

Казано е в Писанието: „В последния ден ще ме познаят.“ — Кой е последният ден? — В който познаете Бога. Този ден е знаменателен, той е епоха в човешкия живот. Това значи, да се озари човешката душа с лъчите на великия живот. Това значи, да се пробуди съзнанието. Аз мога да уподобя това положение на човек, обсаден от неприятели. Всички насочили пушките си към него. Той е в безизходно положение. В този момент, обаче, в съзнанието му прониква Божествена светлина. Той вижда как пушките на неприятелите му се стопяват, и те отстъпват. Така се стопяват мъчностиите пред лъчите на Божествената светлина. Тогава човек се чувства свободен, с вътрешен мир и радост. Той е готов да обикне целия свят. Това е любовта на Бога, която прониква в човешката душа.

Аз не говоря за човешката любов, която заробва. Тя е подобна на любовта към виното. Тя заробва човека и го разсипва. Тази любов води човека надолу и наляво. Сега ви съветвам да приемете любовта, която води нагоре и надясно. Тя е любовта на вечната светлина и на вечния живот. Тя носи новото знание. Който има това знание, ще бъде приет с венци и песни, ще мине през арката на великия живот. Той ще бъде така осигурен, както родителите осигуряват новороденото си дете. Така е с всяко същество, в чиято душа е проникнала Божията Любов.

Желая ви да влезете в света на Божията Любов и да кажете: Свърши се със стария свят, със старите възгледи. Влизаме вече в новия свят, в света на децата, в новите възгледи, които носят вътрешната свобода. Само така човек ще се освободи от своите вътрешни недъзи и ще влезе в света на вечната младост, на вечната радост, на вечното блаженство. Това значи, да прочикне новото, Божественото съзнание в човека. Тогава той става едно с Бога. Тази е неговата задача на земята. Освобождението не става с плач и отчаяние, но с работа, усилена работа във всяко направление. Това значи: работа в ума, в сърцето, в телото — навсякъде. Аз не говоря за мъчение и труд, но за работа. Мъчението и трудът са научени вече. Време е за съзнателна работа, без никакво противоречие. Противоречията в човешкия живот трябва да изчезнат. Само така ще се домогнете до онзи път, който

води към вечната любов, посетелка на всички блага.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

34. Утринно Слово от Учителя, държано на 11 юни, 1933 г. София. — Изгрев.

Отворените прозорци

Размишление.

Ще прочета 11 гл. от Йоана.

В Евангелието, изобщо, има нещо тайно, нещо скрито. Човек може да чете цял живот Евангелието и пак да не разбере истината, скрита в него. Наистина, и слепият излиза на слънце, грее се на него, без да може да прочете нито една страница, без да разбере нещо. Разбирането означава проникване на истината в човека. Докато си в безпътица и не виждаш нито един светъл лъч в живота си, ти съзираш отдалеч малка светлинка, която ти посочва пътя на твоето движение. Това значи истинско разбиране. Докато ве дойдеш до това състояние, животът ти е напълно обезсмислен, ти си в пълен мрак и тъмнина. Някога се обезсмисля физическият живот на човека, някога — духовният, и той е в пълно отчаяние. И на гладния животът се обезсмисля; а също и на болния. Първият мисли само за храна, а вторият — само за здраве. Гладът и жаждата са състояния, които показват връзката на човека с физическия свят. Хлябът и водата не само осмислят живота, но внасят още радост и веселие в душата на човека. Той иска всякога да бъде

ралосиен. — Защо? — Защото радостта осветява мястото, дето човек живее. Приятно е за човека да има светлина, да няма спънки в живота си. Казваш, че си свободен, но само в едно отношение. Според мене, истински свободен е онзи, който е придобил светлина в ума, в сърцето и във волята си.

Казано е в Писанието: „Истинната ще ви освободи.“ Питате: Ако Христос дойде днес, ще Го разберем ли? — Едни ще Го разберат, и ще Го последват. Други, обаче, ще гледат на Него, както са гледали преди 2,000 години. Той ще прави чудеса, както е правил, а те ще казват, че с това ще погуби народа. Трябва да се спаси народът. — Там е бедата. Христос иде да спаси света, а хората мислят, че ще им причини нещастия. От каквото се страхуваха, това им дойде на главата. — Защо? — Защото разпнаха Христа. Те искаха да се освободят от Него и си казваха: По-добре да пострада един човек, отколкото да погине цял народ.

Мнозина правят големи компромиси в живота си между човешкото и Божественото в себе си. Те казват: Божественото трябва да се жертвува за човешкото. Млади сме още, трябва да си поживеем, да се оженим, да имаме деца, да се повеселим с тях. Нека наредим добре работите си, да послужим на света и като остареем, тогава ще служим на Господа. — Това е заблуждение. Правилно е, човешкото да се жертвува за Божественото, а не обратно — Божественото за човешкото. Защо човек иска да

се жени? Какво се постига чрез женитбата? Той мисли, че духовният живот ще го ограничи. Следователно, чрез женитбата, чрез физическия живот той ще използва благата на живота. Иначе, духовният живот ще го лиши от тези блага. И Адам мислел по същия начин. Това е заблуждение. Ще живееш и духовно, и физически, ще се ползуваш от благата на живота, но разумно. Казватс: Мъчно се изпълнява волята Божия, особено ако не сме си поживели. И Адам, като мислеше по този начин, сгреши и излезе от райа. И религиозните мислят, че като се молят на Бога, работите им трябва да се наредят добре, но остават излъгани. Те казват: Чудно нещо, светските хора не вярват в Бога, не се молят, а работите им се нареждат добре. Децата им са добри, учат се, слушат годителите си, Хората се заблуждават и мислят, че щастието е в това, което носят със себе си. Това е отчасти верно. Твоео щастие е в хляба, който носиш в раницата. Обаче, ако не можеш да използваш този хляб, не можеш да го асимилираш, ти си нещастен човек. Силата и щастието на човека не са в знанието, което има той, но в приложението на това знание.

Религиозните очакват да отидат в онзи свят и след това да възкръснат. Като разчитат на това, те са готови да умрат за Христа. Ще умрат, ами ако не възкръснат? Много ще чакат възкресението, но то не иде лесно. Преди всичко, човек трябва да е страдал, да е разрешил задачите си, тогава да очаква възкресе-

ние. Аз говоря за онези мъчнотии и страдания, при които човек намира същественото в живота. — Кое е същественото? — Да знаеш да пишеш и четеш и да разбираш смисъла на това, което си чел и писал. — Аз зная всички букви. — Знаеш буквите, но знаеш ли коя къде да поставяш? Тъй щото, не е достатъчно да живееш, но трябва да знаеш, как да живееш, т. е. да мислиш, да чувствуваш и да действуваш правилно. Аз съм вегетарианец, вода чист живот. — Да, на физическия свят си вегетарианец, не ядеш месо, но в духовния свят си пълен месоядец. Ти си щестлавен, горд човек. Какво по-голямо месоядство от това? Всяка храна, която оставя много излишъци в организма на човека, е неподходяща за него. Истинската, т. е. чистата храна не оставя никакви излишъци и се асимилира напълно от организма. Това се огнася, както за физическата храна, така и за духовната — за мислите и чувствата. Всяко желание, всяка мисъл са подобни на кравата и овцата, които постоянно доиш. Всяко учение трябва да внесе същественото за човешкия ум. И в ученията, и в теориите има излишъци, които смущават човека.

„Истината освобождава човека.“ — Коя истина? — Разбраната, т. е. тази, която Христос проповядвал. — Какво ще стане, когато дойде Христос на земята? — Хората ще възкръснат. Под възкресение разбирам онази епоха в човечеството, когато хората, от малък до голям, се обикнат. Тогава няма да има глад и си-

ромашия, болести и недоразумения. Тогава къщите на хората ще бъдат отворени едни за други, а също и кесииите им. Тогава всички ще познаят Бога, и Бог ще им се изяви. Тогава любовта ще бъде общ закон за всички. И ако днес хората се спъват в живота си, причината за това се крие в отлагането да приложат любовта. Неразбраната любов ограничава човека, а разбраната любов го освобождава. Няма пострашно нещо от неразбраната любов. Обичаш вола си, но го впрягаши в кола и го бодеш с остен. Страхуваш се да не избяга в гората. Той е роб на твоята любов. — Какво лошо има в това, че волът работи? — За тебе е добре, но не и за него.

Един гръцки поп вървял пред умрелия и гееел: И - и - и. На турски „и - и - и“, значи добре. В това време един турски бей срещнал процесията, чул че свещеникът пее „и - и - и“ и му казал: За тебе е добре, но питай умрелия, той ще ти каже, какво е неговото положение. Ако умрелият може да проговори, ще каже: Не ме носете, свалете ме от носилката. По-добре да остана на земята, да си поживея, отколкото да ме изпрацате на онзи свят.

Съвременните хора са дошли до едно велико противоречие. до един конфликт със самите себе си. Те се сблъскват в своите собствени вярвания, в своите възгледи. Молиш се на Бога по един начин, но Той не те слуша; молиш се по друг начин, пак не те слуша; молиш се по трети начин, пак никакъв отговор. Най-

после казваш: Не искам повече да се моля! Кога се приема молитвата на човека? — Когато се прави с любов. Щом няма любов, молитвата му не се приема. Най-прекрасната молитва е тази, която е изпълнена с любов. С думи тя не се предава. Молитва без любов е суха формула. Когато Христос видя умрелия Лазар, Той се обърна към Господа с думите: „Господи, всякога си ме слушал, послушай ме и сега заради вярата на своя народ. Като обърна очите си нагоре, Той каза: „Лазаре, излез вън!“ После се обърна към учениците си и каза: „Махнете този камък! — Кой е този камък? — Той представя вашето учение, вашето богатство, вашето обществено положение. Надгробният камък, това сте вие, вашите деца и вашите приятели. Когато Бог дойде при вас, ще каже: „Вдигнете този камък!“ Той не ви е потребен. — Кога ще се махне този камък? — Когато дойде любовта и светлината. Има ли нужда тогава врагата ви да бъде затворена? Прозорците на вашата къща също трябва да бъдат отворени. Ако е зима, те трябва да бъдат затворени, да не истинете. Но през лятото прозорците ви непременно трябва да се отворят. — Нека и през лятото бъдат отворени, да бъде по-хладничко. — Да, но тази хладина носи известни нечистотии.

И тъй, вратата на твоя ум и на твоето сърце трябва да бъдат всякога отворени, за да чуеш гласа на Бога, Който казва: „Излез от твоите стари, затворени разбирания. Излез от

стария живот и влез в новия, при новите разбирания на живота. Като излезеш от старото, кажи: Господи, готов съм да ти служа според своите разбирания. Тогава и Бог ще те благоволит според своите разбирания. Пожслайте нещата да стават, не според вашето разбиране, но според Божието. Иска всичко става така, както Бог изисква. Тогава ще дойде примирението. Ти се молиш на Бога, искаш нещо от Него, но вътре в себе си очакваш всичко да стане така, както ти желаеш. Искаш да се примириш с хората, но очакваш първо те да признаят грешката си, а за твоите погрешки въпрос не става. — Що е погрешката? — Всяко нещо, което отделя човека от същественото, е грешка. Тя може да бъде малка или голяма, не е важно. Някога малки неща лишават човека от големите блага на живота, даже и от самия живот. Например, глътнеш една троха неправилно, тя отива в кривото гърло и те задавя.

Дошло е време, когато хората трябва да съзнаят, че само любовта ще донесе благата на живота. Любовта носи свобода за всички същества. Ето защо, като дойде любовта на земята, всички къщи ще се отворят, всички обори ще се отворят, и всичко живо ще излезе на свобода. Овцете, говедата ще живеят свободно в горите. — Ама ще ги изядат вълци и иечки. — Не се безпокоите. Вълците ядат овцете, докато има кошари; те ядат говедата, защото има юлари. Щом изчезнат юларите и кошарите, и вълци няма да има. Днес вълкът яде овце,

защото и той изхожда от кривото разбиране на Христовото учение. Той казва на овцата: За да се спасиш, аз трябва да ям плътта ти и да пия кръвта ти. Докато си във от мене, няма спасение. Овцата му отговаря: Щом е така, изяж ме. В този смисъл яденето не разрешава въпроса. То е само една вътрешна връзка. То има отношение към живота. Затова казва Христос: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ С други думи казано: Докато нисшето в човека не се пожертвува за Бога, няма живог в себе си. Докато житното зърно не се пожертвува, не стане плът и кръв в човека, животът няма да дойде. Животът сам по себе си не може да дойде. Хиляди години да стои житното зърно в хамбара, все зърно ще си остане. Щом се посее, то придобива това, което при други условия не може да придобие.

Казвам: Страданията пресъздават условията. Те носят условия за вечен живот. Нис търсим щастието в живота по начин, по който не може да дойде. Колкото пъти и да ядеш, ще изпитваш все едно и също нещо. Колкото пъти да пиеш вода, все едно и също нещо ще придобиеш. Колкото пъти и да четеш една и съща книга, все едно и също нещо ще придобиеш. Казваш: Много пъти четох Библията. — Какво от това? Аз зная една американка, която чела 90 пъти Библията, но нищо особено не придобила. Значи, не е в многото ядене, нито в многото четене, но в съзна-

телното отношение и към яденето, и към пиенето, и към четенето.

Сега ние се нуждаем от образци. Обаче, образецът не е нещо външно. Истинският образец е в онова живото, което расте в човека. Само то може да го повдигне. Когато Мойсей отивал при Господа да получи десетте заповеди, той срещнал един овчар, който бил много радостен. Мойсей го запитал: Защо се радваш? — Днес Господ ще ми дойде на гости, ще опека за Него една овца. — Защо си толкова глупав? Господ не ходи на гости, не яде агнета и овце. Овчарят се замислил и дълбоко се наскърбил. Мойсей продължил пътя си, доволен, че освободил овчаря от едно заблуждение. Като получил десетте заповеди, Мойсей забелязал, че лицето на Господа било тъжно. Той Го запитал: Защо, Господи, лицето Ти е тъжно? — Ти огорчи една чиста душа, не каза истината. Сега ще му кажеш, че ще го посети. Мойсей намерил овчаря и му казал: Извини ме, че те огорчих, не ти казах истината. Господ ще изпълни обещанието си, ще ти дойде на гости. Овчарят се зарадвал и продължил приготовленията си за посрещането на Господа. Мойсей искал да разбере, как Бог ще посети овчаря. Той се скрил на едно място, отдето гледал, как ще дойде Господ. Овчарят, готов вече да приеме Великия гост, заспал. В това време от небето паднал огън и изгорил агнето. Като се събудил, овчарят бил много радостен и казал: Колко хубаво ядохме! Така Мойсей разбрал тайната, че има вътрешно, ду-

ховно разбиране. Нещата трябва да се разбират не по външен път, но по вътрешен, духовен. Когато разберете духовната страна на живота, веднага ще се обновите.

Желая ви да дойде люеовта и да запали свещения огън във вас. Това значи, да дойде Бог да живее във всички хора. Тогава ще дойде Царството Бгжие на земята. Всички, от най-малки до най-голями, ще позваят Господа.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

×

35. Утринно Слово от Учителя, държано на 18 юни, 1933 г. София. — Изгрев.

Правила за приложение

Размишление.

Ще прочета 12 гл. от Йоана.

Прочетете тази глава сами и вижте, кои мисли ще останат в главата ви. Важни мисли са тези, които могат да се приложат. Често се говори за приложение, но трябва да се знаят правилата за приложение. Всеки може да държи цигулката и лъка, но цигулар е онзи, който знае правилата за свирене. Той тегли лъка добре и изважда красиви тонове. Цигулар е онзи, който правилно и чисто съчетава тоновете. Същото се отнася и до човека. Казват за някого, че е добър шивач. — Защо? — Защото бодовите, които излизат от ръката му, са равни, отмерени, вървят по права линия, като с машина. Същото е в писането. Пишеш, но буквите са криви, не на място поставени. Друг пише красиво, а думите не са на място: съществителните, прилагателните имена, глаголите -- всичко е объркано. Като го питаш, защо е объркал думите, той казва: Така разбирам, така пиша. Какво се крие под думите „така разбирам?“ Ще кажеш: Аз така вярвам. — Какво се крие в твоята вяра? — Така искам. — Какво се крие в твоето искане?

Човек представя един голям възел, една неразрешена задача, — толкова сложен възел, че мъчно може да се развърже. Той не разбира даже сам себе си. Като се храни, човек изпитва известна приятност. Ако стои два-три дена гладен, той е неравположен. Ако живее в стая, която се проветрява добре, той е разположен. Обаче, не се ли проветрява стаята, неравположението иде веднага. Колкото и да е удобно леглото ти, ако лежиш няколко години на него, то ще ти стане неприятно. Щом лежиш толкова много на леглото си, ти си болен. Болестта не е приятно нещо. И светия да си, пак не можеш да лежиш продължително. Колко светии напуснаха гората преждевременно! Няколко години бяха доволни от положението си, но след време те се отегчиха, напуснаха гората и влязоха отново между хората.

Кой човек е светия? — Истински светия е онзи, който издържа на всички противоречия. Не е лесно да издържиш на противоречията в живота. Който не може да се справи с тях, казва: По-лош ли съм от другите хора, че имам толкова противоречия? — Не си по-лош. Ако не си по-добър, поне си като тях. По-прост, по-невежа ли съм от другите хора? — Не си по-невежа. Да се сравняваш с хората, това не е разрешение на въпросите. Сравнявай се и се стреми към възвишените същества. Те ще те повдигнат. Казваш: Добър човек съм. — Добър си, но не и най-добрият. — Лош човек съм. — Лош си, но не най-лошият. Значи, по средата някъде си.

Питате: Защо трябваше Христос да страда? — За да освободи човечеството от страданията, да им покаже пътя на свободата. Значи, един трябва да се пожертвува, за да се спаси множеството. Докато вървиш по трънлив път, непременно ще страдаш. Като те поставят на чист, гладък път, няма да страдаш. Докато си в тъмнина, всякога ще имаш противоречия; щом излезеш на светло, противоречията изчезват. — Искам да бъда свободен. — Прав си, щом си свободен, ще разбереш истината. Но около тебе тичат десет немирни деца. Ще бъдеш ли свободен? Едно те дърпа за косата, друго — за главата, трето — за ръцете, четвърто — за краката. В края на краищата, ти ще се разгневиш. Искаш да напишеш едно сърдечно, приятелско писмо, но децата не те оставят на спокойствие. Тук капне мастило, там капне, и ти се извиняваш, че писмото е зацапано, защото децата те смущават. Прав си тогава. Многото деца, това са многото желания, които бушуват в тебе. Трябва да се осводи от немирните си желания и тогава да пише писмото си. — Как ще се освободиш от немирните деца? — Като ги туриш да спят, или като ги пратиш на разходка. Човек ще разбере истината, когато в него настане дълбок вътрешен мир. Тогава и майката, и бащата могат да напишат, каквото писмо искат. Те могат да пишат и приятелски, и любовни писма. Под „любовни писма“ разбирате нещо престъпно. Верно е, че при любовта стават престъпления, но то

на не се отнася до Божията Любов. В Божията Любов не се вършат никакви престъпления, а в човешката и животинската любов стават такива. Например, когато младата лъвица стане майка, тя е готова да извърши ред престъпления заради своите малки. За да ги нахрани, тя ще убие много малки животинки. Всичко в света се върши все от любов. И доброто, и злото имат за основа любовта. Повечето хора грешат от любов. И като правят добро, това става пак от любов. Ще кажете, че това е противоречие, с което трябва да се примирите. — Не е там въпросът. Нещата се примиряват, когато се обяснят. Ето защо, когато червеят ми се оплаква, казвам му: Не ставай червей. Овцата ми се оплаква. Казвам ѝ: Не ставай овца. Вълкът се оплаква, че няма спокойствие от пушките на хората. — Не ставай вълк. — Как може да стане това? — Като живееш дълго време на земята, ще се научиш.

Казвам: И човек е недоволен, и той се оплаква от живота си. Майката е недоволна и неразположена, защото децата ѝ боледуват. Бащата е недоволен, защото работите му не се нареждат добре. Търговецът е недоволен, защото фалирал. Ученият е недоволен, защото не успял в научните си работи. Щом постигне желанието си, човек е доволен. Доволството и недоволството на човека се дължат на обикновени работи. Недоволството причинява вкисване. Запитай се, защо си се вкиснал и потърси начин

да си помогнеш. Никой не може да ти помогне, освен ти сам. Следователно, когато си болен, нещастен или недоволен, не ходи между хората да се оплакваш. Не носи своето нещастие между хората. — Че умрял баща ти, че умряло детето ти — не се оплаквай. Че си изгубил богатството си, също не се оплаквай. Друг е въпросът, ако ти се роди дете, и ако забогатееш. Ако издържиш изпитите си свободно можеш да ходиш между хората и да споделяш с тях радостта си. Не бързай да се освободиш от скръбта си, да я стовариш на гърба на другите. Добрият човек всякога се товари, а лошият се разтоварва.

Какво представя добрият човек? В известното отношение, добрият е празна кола. И който го срещне, сваля част от товара си и го туря в неговата кола. В този случай, добрият се натоварва, а лошият се разтоварва и казва: Олекна ми малко. — Ти се облекчи, но другите натовари. — Какво да правя? — Никога не туряй на гърба си товар повече, отколкото можеш да носиш. Ако даже палтото, шапката или обувките ти тежат, откажи се и от тях. Носи на гърба си това, което ти сам можеш да носиш. Не туряй в ума си мисъл, която не можеш да носиш. Младата мома туря в ума си мисълта да се ожени за княжески син и, ако не го намери, тя започва да съхне, да жълтее. — Защо? — Тежка е тази мисъл. Мисълта за княжеския син е тежка, голяма. Тя е слон, за изхранването на който са нужни много средства.

Един турски паша имал един голям, хубав слон. Един ден пашата отишъл в едно село, дето го приели много добре. За да изкаже благодарността си, той изпратил на селяните един слон, да им работи и да го хранят. Наистина, слонът им работил, но толкова много ориз изяждал, че в една година селото обедняло. След време пашата пак посетил селото и запитал някои от селяните: Доволни ли сте от слона? — Доволни сме. — Върши ли работа? — Върши. — Тогава ще ви изпратя още един слон. Един беден, но умен селянин се обадил: Паша ефенди, ние сме достатъчно облагодетелствувани. Вместо на нас, изпрати втория слон на съседното село, те имат нужда от забогатяване. Това е един интересен пример из живота на българите в турско време. Пашата имал желание да помогне на селото, но вместо да подобри положението на селяните, в една година те обедняли.

Пизете се от велики идеи, които в една година могат да ви опропастят. Може да туриш в ума си идеята да станеш светия. Светийството е голям слон. Ако подхранваш в ума си идеята да станеш светия, ще се намериш в чудо. Светията иска много храна. И той, като слона, носи голям товар, но и много храна иска. На простия човек можеш да дадеш каква и да е храна, но светията се нуждае от подходяща храна. Преди години посетих едно село. Една селянка ми разказваше, че преди време един отшелник посетил селото им. Боб, чесън, яйца, мляко не яде. Чудих се, с какво да да го на-

гостя. Най-после ми каза: Искам ошаф от хубави круши. Къде да намеря сушени круши? Ако е за яйце, ще поискам от съседите. Ако яде кокошка, ще му заколя най-тлъстата. Като не можах да намеря сушени круши, той си замина. Така се освободих от този слон. Казвам ѝ: Благодари, че лесно се освободи от него.

Като правя сравнение между вашите идеи и слона, казвам: Ако не разбирате вашите идеи, и вие ще се намерите в положението на селяните, на които пашата подарил слона. Вие трябва да разбирате естеството на своите идеи и да ги храните с подходяща храна. Всяка идея е едно възвишено същество, което ще прекара у вас толкова време, колкото може да го храните. Щом няма храна, то си заминава. Докато идеята е у вас и я подържате, вие сте радостни и весели. Щом се свърши храната ви, идеята ви напуска, и вие ставате недоволни, скръбни.

Питате: Защо трябва да страдаме? — Ако Христос, великият Син на Бога, мина през толкова страдания, какво остава за вас? И той се натъкна на едно голямо противоречие и, като не можа веднага да го разреши, каза си: „Да се моля да мине този час. Но за този час аз дойдох“. Въпросът не е, че Христос дойде само за изкупление на човечеството, но Той реши една своя задача. Павел казва: „Христос примиряваше света със себе си.“ Не е лесна тази задача. Веднъж натоварен, Христос трябваше да пренесе този товар до определеното му място. Как ще се справи конят със господаря си? — Ще

го носи, нищо повече. Голям е товарът му, около сто килограма, но ще го занесе до мястото му. Конят не може да каже на господаря си да слезе. Колкото и да усеща тежестта, ще го носи. Някога човек иска да изхвърли една идея от себе си, но се натъква на страдания.

Сега аз ви представям един контраст, за да мислите. Къде е разрешението на този контраст, не казвам. — Защо? — Защото ще се намерите в положението на селяните, които получили от пашата подарък един слон. Мъчнотия е това, но тя трябва да се реши. Колкото по-необикновен е животът на човека, толкова по-големи са мъчнотиите му. Който води обикновен живот, той има малки мъчнотии. Щом реши да води чист и свяг живот, мъчнотиите се увеличават. Следователно, ако подаряваш слон, подарявай го на богати хора, които могат да го хранят. Слонът не е за бедни хора. На бедния подари едно мадко пиленце, което може да се нахрани с едно-две зрънца. Ето защо, като страдате, ще знаете, че слон ви е подарен. Чудите се как да го изхраните. Искате да познаете Христа, Той да живее у вас. Мислите, че като дойде Христос у вас, всичките ви работи ще се оправят. — Не е така. Като дойде Христос в тебе, и мъжа си ще напуснеш, и децата си ще напуснеш, ще станеш посмешище на хората. Работите ще ти тръгнат назад. Такъв бил животът и на мъчениците; и техните работи не вървяли добре.

Хората трябва да се освободят от своите криви разбирания. И евреите, като не разбираха нещата правилно, казваха за Христа: Ако приемем този човек, няма да видим добро.—Въпросът не е в това, дали ще приемат Христа, или не. И без Христа, и с Христа, страданията неизбежно ще дойдат. И с добро, и със зло, страданията пак ще дойдат. Разликата е в това, че с доброто страданията ще дойдат по рано. Следователно, по-добре да страдаш на младини, отколкото на старини. По-добре да изплатиш дълга си като млад, отколкото като остарееш. По-добре да изплатиш дълга си, когато имаш, а не когато нямаш. Има една светла страна в живота, върху която не мислете. Тя ще остане дълго време като неразрешена задача.

Сега ще се запитате: Къто тръгнахме в този път, какво придобихме? Обедняхме, нищо не придобихме. Преди да влезем в този път, по добри бяхме. Сега не се харесваме. — Обедняхте, разбира се. Докато слонът е в селото, сиромашия всякога ще има. Слонът трябва да се изнесе вън, да се тури на работа. Селяните можаха да разрешат въпроса със слона. И вие трябва да го разрешите правилно. Някога ще ви кажа, как да го разрешите и вие. Доброто в света е постижимо. То е велик идеал за човека. Един труден въпрос е да бъде човек добър. Да бъде справедлив, това е мъчно постижимо. Да бъде умен, това е още по-непостижимо. Изобщо, хубавите работи са мъчнопостижими. За това няма две мнения. Понеже това

са мъчни неща, хората често грешат. Да счупиш едно хубаво, финно шише, това е лесна работа.

Един свещеник имал слабост към хубави стъклени чаши и шишенца. Той често си купувал такива и ги нареждал на поличките, да ги виждат близките му. Той бил доста щеславен, обичал да се хвали с хубавите си чаши и шишенца. Един ден детето на свещеника пожелало да свали една от хубавите чаши, но по-неже не могло да ги достигне, взело ръжена и с него посегнало към чашите. Бутнало една, тя паднала на земята и се счупила. Бутнало втора, и тя се счупила. Така изпочупило всички чаши и шишета, и то останало с ръжена в ръка. И вие постъпвате като това дете: вземете ръжена в ръка и бутнете към поличката. Счупите това-онова и после се оправдавате. Така оправдавате и детето и казвате: Глупаво е то, дете е, неразумно е. — То е умно дете, дава добър урок на родителите си. Майката трябваше да тури чашите и шишетата в долапа. Щом детето може да докосва чашите с ръжена, това показва, че майката и бащата не са умни — щеславни хора са те. Детето иска да каже на майка си: Не оставяйте чашите на показ, приберете ги в шкафа.

Казвате: Да бъдем добри. — За кого: за хората или за себе си? Ако си добър за хората, това са чашите, изложени на поличката, всеки да ги вижда. Добротата е за самия човек, а не за хората. Стане ли достойние на дру-

гите, то е чашата, турена на поличката, всеки да я гледа. И който вземе ръжена, лесно ще я свали на земята и ще я счупи. Докато доброто е скрито в шкафа, и само аз бутам, то е запазено. Бутне ли го друг някой, непременно ще го разруши.

Аз говоря за външната страна на доброто. Докато искаш да станеш добър, ти никога не можеш да постигнеш желанието си. Докато искаш да любиш, непременно ще причиниш зло на някого. Любовта не принадлежи на човека. Тя има две страни: външна и вътрешна. Всички лоши неща произтичат от чувствата, по-право, от неразбиране на любовта. Например, как ще си обясните омразата между две различни общества? И двете общества обичат Христа и Бога, имат еднакви убеждения, а не могат да се търпят. Докато обичаш света и материалния живот, докато искаш да бъдеш господар, ти всякога ще причиняваш зло, всякога ще влизаш в противоречие с хората. Щом пожелаеш да влееш материалния живот в целокупния, ти ще бъдеш носител на доброто. Следователно, когато твоят живот влиза в Божествения, доброто взима надмощие, Обаче, речеш ли да отделиш Божественото вън от себе си, ти си причиняваш зло. Бог е велик, защото иска да вмести своя живот в нашия. Ако Той измени своето желание и отдели нашия живот от своя, ние сме в областта на злото. Тази е мистичната страна на живота, която, ако не разбирате, ще се натъкнете на противоречия. Такова е поло-

жението на всички хора. Няма човек на земята, който да е разбрал мистичната страна на живота в нейната пълнота.

И тъй, всички трябва да разрешите въпроса за любовта. Докато не се разреши правилно, не може да има правилно постижение. Ще се намерите в голямо затруднение и ще се запитате: Не може ли без това разрешение? — Може и без него. Нима селяните имаха нужда от слона? И без него можеха. Това е външната страна. Всяка идея има приложението си отвън. Външната страна на една велика идея е слонът, а вътрешната ѝ страна — пашата. Обаче, за мене е важно моето разбиране. Аз имам отношение и към пашата, и към слона. Ние лесно ще се разберем с пашата, като кажем истината. Ще му кажем: Паша ефенди, ние сме бедни хора, не можем да изхранваме слона. Скъпо животно е слонът, много работа върши, но и много яде. На ден му трябва 75 кгр. ориз. Единият килограм струва 16 лв. Умножете 75×16 и вижте, колко лева са нужни дневно за храна на слона. Прати слона при някой богат човек. Ние сме доволни от малките подаръци.

Сега, както ви наблюдавам, намирам, че нито един от вас не се задоволява с малки подаръци. Всеки иска да стане голям човек, светия, всички да го познават. Поради тази причина слонът ще дойде. Щом искаш да станеш голям, слон ще ти изпратят. И тогава, ако не го храниш, пашата ще те държи отговорен. Все-

ки цяр, който не може да се приложи на място и на време, не е цяр.

Една баба казала на внука си: Синко, да ти бая, като те срещне мечка, да не те яде. Внукът отговорил: Бабо, по-добре ми бай да не ме среща мечка. И вие не се спирайте на мисълта, как да се справите със слона, но се молете да не ви го изпратят.

Христос казва: „Който иска да спаси живота си, ще го изгуби. А който го изгуби заради Мене, вечен живот ще придобие.“ Много пъти сте чели този стих, но какво се разбира под „изгубване и спечелване,“ това са дълбоки въпроси.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния Вечния Бог на живота.

х

36. Утринно Слово от Учителя, държано на 25 юни, 1933 г. София. — Изгрев.

Разумно съотношение в природата

Размишление.

Ще прочета 14 гл. от Йоана.

Много се говори на онези, които малко знаят и мъчно разбират. На онези, които много знаят и лесно разбират, малко се говори.

Какъв трябва да бъде стремежът на човека? — Да върви по път без прах, в истина без съмнение и в живот без противоречие. Човек може 20 пъти да спуща кофата в кладенеца, без да извади вода. — Защо? — Защото въжето е късо. Въжето трябва да бъде по-дълго, че да достига до водата и да потъне в нея. Така ще се извади вода. Само така, спущането на кофата има смисъл. Човек може да се моли и да мисли за Бога, но ако молитвата му към Бога и мисълта за Него нищо не му допринасят, какъв смисъл имат те?

Казвам: Ако дойде един човек при вас, той може да ви направи някакво добро, но само едно. Например, или само ще ви нахрани, или ще ви даде един скъпоценен камък. Каква е разликата между първото и второто добро? Ако сте сит, скъпоценният камък е за предпо-

читане; ако сте гладен, хлябът е за предпочитане; Гладният не търси украшения, обаче, ситият предпочита украшенията. Някога в живота си вие имате противоречия. Те са необходими, както за физическия, така и за духовния живот. Чрез тях ще дойдете до едно тънко различаване на нещата. Ако не е така, вие ще станете индиферентни. — Защо става човек индиферентен? — По две причини: или от пресищане, или от недостиг. Гладният се стреми да се нахрани. Ако се пресити, той става индиферентен. В първо време хапката е сладка. Колкото повече ядеш, ставаш безразличен към яденето. Някога човек преживява и духовно пресищане. Четеш една книга, втора, трета и някога се пресищаш, ставаш безразличен. Търсиш някой светия, искаш да научиш нещо от него. В първо време се задоволяваш от знанието, което ти дава. После и към него ставаш безразличен. Страшно е, когато ставаш безразличен и към себе си. Безразличието внася раздвояване. Казваш: Нищо вече не ме интересува, не ми се живее, не съм разположен. Казваш: Такъв е животът. Интересно е да намериш причината на твоето състояние. Аз няма да ви кажа, коя е причината. Ако я кажа, за вас ще бъде по-зле. Ако не я кажа, това е добродетел. Защо ще okayвам гладния? Има ли нещо лошо в глада? Не считам гладния за нещастен, нито ситият — за щастлив. Който е гладен, трябва да работи. Сития не работи. Кой работи? — Сиромасът. А богатият? — Той си почива.

В какво се заключава богатството на човека? Той си мисли, че е богат, затова е богат. Сиромасът мисли, че е сиромас, затова призовава сиромашията към себе си. Ако претеглиш сиромаса, ще видиш, че е по-тежък от богатия. — Защо? — Някога богатият яде по-малко от сиромаса. Има богати, които ядат много и бедни, които ядат малко. Има богати учени, има богати невежи.

Каква е разликата между учения и невежия? — Каквато е между написаната и ненаписаната книга. Когато една книга се напише, тя става по-тежка и по-съдържателна. Ненаписаната книга е невежият, а написаната — ученият. Истински учен, обаче, е онзи, който може да предаде своето знание. И човек е написана книга. В нея се отбелязват всички човешки радости и скърби. Каква е разликата между скръбта и радостта, не знаете. Мъчно може да се опише разликата между скръбта и радостта. В едно отношение има разлика, а в друго — няма. Къде е границата между тях, не се знае. Ето защо, когато един скърби, друг се радва. Един скърби, че изгубил парите си, а друг се радва, че ги намерил. Какво е спечелил онзи, който се радва? — Нищо не е спечелил. Без да спечели нещо той се радва. Всъщност, за да се радва, човек печели нещо. Някога мразиш човека и се радваш. В тази радост няма никаква печалба. Когато ангелите се радват, хората скърбят. И обратно, когато хората се радват, ангелите скърбят. Ще кажете, че е жестоко ангелите да се рад-

ват на човешките скърби. Така е външната, неразбраната страна на живота. Така е за онези, които не разбират. Някой те мрази и същевременно изпитва едно злорадно чувство. Друг те мрази, но като види, че губиш богатството си, от една страна те съжалява, а от друга се радва, че си на безопасен път. — Защо? Докато си бил богат, всеки може да те убие; щом обеднееш, животът ти е спасен. Като спечелиш живота си, ти изпитваш дълбока вътрешна радост.

И тъй, когато скърбите, дайте си отчет, защо, именно скърбите. Ще кажете, че не знаете, защо скърбите. Също не знаете, защо се радвате. Това показва, че нито скръбта е ваша, нито радостта. Някой остави при вас около 50 — 60,000 лв. да ги пазите. Вие се зарадвате, но парите не са ваши. След време ви взимат парите — скърбите. Защо се радвате и скърбите за чуждите пари? Така и вие скърбите за нищо и никакво, а не знаете, че тази скръб не е ваша. Чуждите скърби и радости нищо не придават.

Правило с: Оставете чуждите скърби и радости сами да се разправят, а вие стойте настрана. Не се разправяйте нито със скърбите, нито с радостите. Не се спирайте и върху въпроса, защо светът е лош. Не мислете, че светът е добър. — Защо? — Защото човешкият свят не е нито лош, нито добър. Той си е такъв, какъвто е сега, обаче, човек може да стане по-добър, а с него заедно, и светът ще стане по-добър. — Кога? — В бъдеще. Питам:

Черната риза може ли да стане бяла? Невъзможно е черното да стане бяло. Но да съблечеш черната риза и да облечеш бяла, това е в реда на нещата. Това е възможно. Казваш: Измених се. — Не си се изменил, но си съблякъл черната риза и си облякал бела. Къде е промяната тук? Докато си с черна риза, ти даваш малко; щом облечеш бялата риза, ти даваш много. — Що е черната риза? — Болестта. — Що е бялата риза? — Здравето. При известни икономически мъчнотии, каква риза е по-добре да носиш: черна или бяла? Трябва да съпоставиш нещата разумно, както са в природата. Ако не си разумен, ти се стремиш само към едно — да бъдеш щастлив. — Как ще бъдеш щатслив. Докато си на земята, никога не можеш да бъдеш щастлив. На земята няма истинско щастие. Не всякога щастieto носи щастие, и не всякога скърбите носят скърби.

— Това е отвличена истина. Не я разбираме. — Не е нужно да я разберете. Колкото повече се увеличава светлината, толкова повече расте и разбирането. Ако не виждаш някой предмет, вземи си увеличително стъкло. При обикновената светлина много неща остават невидими. Какво се ползвате, ако виждате дребните работи? Някога е добре да виждате дребните работи, а някога не е добре. Например, добре ли е да виждате малките микроби и пращинки, като плуват във водата? Ние минаваме за вегетарианци, но в една капка вода има милиони живи същества, които гълтате. Какво ще кажете

тогава? Ще се чудите, как, като вегетарианци, поглъщате толкова микроби. Казваш: Много години вече, как съм станал вегетарианец. — Не намирам голяма разлика между първото положение, когато не си бил вегетарианец, и сегашното, когато минаваш за вегетарианец. Засега вегетарианството е само един проблем.

Казвате, че сте добри. — Да, привидно сте добри. — Умни сме. — Привидно сте умни. — Има една разумност, но още не сте дошли до нея. — Ама ние любим. — И любовта ви е привидна. — Защо е привидна? — Защото, като се нахраниш, ти ставаш индиферентен към яденето. Такова нещо е любовта. Ако се преситиш от любов, ти ставаш безразличен към всичко. Правило е: Всяко нещо, което е ценно при известни условия, при други условия губи цената си. Обаче, реалността не е там. Пътят, по който вървят хората сега, е път на залъгване. Ядеш вкусно, с удоволствие, но се самозалъгваш. — Защо? — Защото приятността от яденето е временна. Пиеш, приятно ти е виното, но след време тази приятност изчезва. Опасна е първата приятност, защото постепенно увелича човека. Какво придобива човек от кръчмата и от пиенето? Всеки ден ставаш, ходиш, правиш добрини, но това добро е привидно. В края на краищата, за това добро се казва, че „човек хвърля прах в очите на хората“. Друг е въпросът, ако от този прах се образува дъжд, който носи благословение за растенията.

По този път са минавали светии и са вдигали прах.

Когато обикновените хора вдигат прах, той отива до небето. От този прах не се образува дъжд. Той е прах в очите на хората. Какво прави тогава небето? — Плаче. Този плач са водни капки, които поливат цветята. И това е добро, но малко и несъзнателно. Друг е въпросът ако доброто е съзнателно. Някога вдигаш прах в очите на хората, с цел да не те видят, какво правиш. Това не е на място. Обаче, ако с този прах затваряш очите на хората, да не правят зло, той е на място. Значи, трябва да знаеш, кога да правиш добро. За това се се иска голяма мъдрост. Следователно, не всякога е безопасно да вървиш в пътя и да вдигаш прах.

Като четете 14 гл. от Йоана, трябва да мислите, да разберете вътрешното съдържание и смисъл. Там се говори за Отца и за Духа. Някои си представят Отца като стар човек, с брада, а Духа — като гълъб. Нито Бог е старец, нито Духът — гълъб. Младият синът ли е? Старият баща ли е? Отец, в смисъл Бог, е това, от което произтича реалността. Синът е изявление на Отца, а Духът — вътрешната връзка на нещата.

Казвате: Много години работихме, но нищо не постигнахме. Дойдохме вече до пресищане. — "Какъв е цярът на пресищането? — Да не преяждаш. Никога не преяждай. За да не преяждаш, радвай се на скръбта и плачи за радо-

стта. Ще кажете, че това е противоречие. — Възможно е, но така трябва да бъде. Когато майка види сина си, когото не е виждала десет години, тя плаче. А когато блудният син се върне при майка си болен и беден, тя се радва и казва: Добре стана, че синът ми се върна. В живота това е верно. Радвай се, когато синът ти е болен. — Защо? — Защото ще се оправи животът му. Плачи, когато е здрав. — Защо? — Защото животът му ще се изопачи. Този е правият път на живота. Това е вътрешното разбиране на закона. Ако не е така, вие постоянно ще се натъквате на противоречия. Ако няма противоречия, големи страдания ви очакват.

Целият свят минава през големи противоречия. Богатият не знае, защо му е богатството; сиромасът не знае, защо му е сиромашията. Богатството е особен род тежест, а сиромашията — друг; знанието е тежест, а невежеството — по-голяма тежест. И светията има своя тежест и страда, но и грешникът страда. Обаче, и светията и грешникът се радват. Някога грешникът страда, някога се радва. Той се радва, когато открадне нещо. Докато го открадне, той се мъчи и скърби. И светията се мъчи и страда. — Кога? — Когато не му се дава случай да направи добро. Светията се радва на доброто, което прави, а грешникът на злото. И двете радости се компенсират. Затова разумният свят събира грешника и светията на едно място, взаимно да си помагат и да се радват. Как ще съберете радостите и скърбите им на

едно място? Могат ли светия и праведен да живеят на едно място? — Никога, обаче, постъпките на грешника не стават условие за радост на светията. Той има възможност да му помага и да го утешава.

Както виждате, природата използва и най-големите противоречия за едно вътрешно благо на Битието. В нея има един закон на разумно съотношение и между най-противоречивите неща. — Защо е така? — Така е, на този въпрос се отговаря с мълчание. — Защо животът е такъв? — Това не е важно. Важно е, защо вашите разбирания са такива. За одного светлината е смърт, а за други не е. Има същества толкова деликатни, че изнесени на светло, умират. За други — светлината е живот.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

✱

27. Утринно Слово от Учителя, държано на 9 юли, 1933 г. София. — Изгrev.

Семе, цвят и плод

Размишление.

Ще прочета 15 гл. от Йоана.

Всеки казва: Човек съм. — Кое е качеството, което определя човека? Едно от качествата на човека е способността му да мисли. От раждането до заминаването си за другия свят, човек постоянно мисли. Ако престане да мисли, той не е човек. Докато чувства, човек живее. Щом престане да чувства, той умира. Това се констатира и в живота. Като констатираш фактите, ти придобиваш повече светлина. — Къде е по-силна светлината? — Колкото по-нагоре се качваш в развитието си, толкова по-голяма е светлината. Следователно, пай-голяма е светлината в Божествения свят, после — в духовния и най-после на физическия. Семето има отношение към Божествения свят, цветът и дървото — към ангелския свят, а плодът — към човешкия. Семето съдържа в себе си всички условия за проява на живота; растението или дървото е проявеният живот, а плодът — резултатът на живота. Ако търсите резултат, ще го намерите на земята. Тя е опитно училище. Ще извадиш семето от Божествения свят и ще го изпратиш на земята, там да учи и да се раз-

вива. Казваме, че семето е посято в земята. Тук то изгнива, т. е. умира и отново израства. През такива процеси минават и душата, и духът. Духът е семето, т. е. Божественото в човека, което слиза на земята да се изяви. Душата е ангелският свят в човека, който се изявява навън, като цвят на дърво или растение. Плодът е човешкото, което се изявява чрез ума и сърцето. Не може да се говори за духа на човека, без да разбираш Божественото: не може да се говори за душа, без да разбираш ангелския свят. Не може да се говори за човека, без да разбираш неговия ум. Както са свързани умът, душата и духът, така са свързани трите свята — Божественият, ангелският и човешкият.

Срещате двама цигулари, и двамата свирят, но разликата между тях е голяма. Ще кажете, че и двамата имат хубави цигулки. — Това не е достатъчно. Между цигулката и цигуларя трябва да има известно отношение. И щом имаш цигулка, ще свириш. И колкото по-хубава е цигулката ти, толкова по-добре ще свириш. Наистина, колкото по-добър е цигуларят, толкова по-добра е цигулката му. Христос казва: „Ако не пребъдвате в менс, и аз в Отца си, нямате живот в себе си“. От тази стих се вижда съответствието, което съществува между Отца Сина и човека. Единият цигулар свири добре, а другият — едва тегли лъка. Ако искаш хората да те разберат, като цигулар, трябва да им свириш. Иначе, колкото и да им говориш, нищо няма да разберат. И Христос,

като казваше на учениците си „ако пребъдвате в мене“, Той сам им показва, какво означава думата „пребъждане.“ Сам Христос пребъдваше в Отца си. Да пребъдваш значи, да свириш, да живееш и да мислиш. — Как ще стане това? — като го приложиш, тогава ще видиш. Без приложение нещата не стават ясни. Ще се спреш върху свиренето и ще мислиш. После ще мислиш върху живота. Ще пазиш съзнанието си от натрупване, за да не се помрачи. Когато един предмет или явление отвлеча вниманието на човека от същественото, съзнанието му се раздвоява и помрачава. — Искаме да ни се обяснят нещата. — Някога многото обяснения замъгляват съзнанието. Важно е, отде иде светлината, от коя посока. Четеш една книга, разбираш напечатаното в нея. Пославиш я под друг ъгъл, дето светлината пада неправилно, вече не разбираш. Ще държиш книгата в ръцете си няма да я даваш на други. Ще държиш семката в своя джоб, всеки благоприятен момент да я посееш. Местиш ли я от един джоб в друг, тя ще изсъхне. Ще я посееш на време, да цъвне, да даде плод, и плодът и да узрее. Човек се стреми главно към плода, ангелът — към доброто, а Бог — към семето, в което са включени всички условия на живота.

Човек е плод, който трябва да узрее и да се изяви на земята. Това значи, да го изядат. Христос казва: „Ако не пребъдвате в мене, нямате живот в себе си.“ Той говори за човешката мисъл. Всяка мисъл е плод. Следова-

телно, ако нямаш нито една мисъл в себе си, гладен ще умреш. Да мислиш, значи, да имаш храна за душата си. Храненето е необходимо. Ако не ядеш, нямаш живот в себе си. На земята човек яде по три пъти на ден. Той се храни още и духовно. Например, дишането е духовно хранене. На една минута правиш 20 вдишки, т. е. приемаш 20 яденета. На физическия и в духовния свят трапезата се слага и вдига, а в умствения свят храненето е непрекъснато — там трапезата не се вдига. Там постоянно се яде. Как ще разберете това? В умствения свят храненето е непрекъснато, от сутрин до вечер непрекъснато ядете. Ако и на физическия свят ядете непрекъснато, от сутрин до вечер, кой ще работи за вас?

За да разберете духовния живот, вие трябва да си направите един самоанализ. Без вътрешна анализа, никакъв духовен прогрес не съществува. Мнозина от вас имате желания, които не можете да реализирате. Добри са желанията ви, но работа се иска от вас. Например, свирите на цигулка, но не излиза добре. — Защо? — Малко сте се упражнявали. Също е и с четенето. Четеш, но не туряш ударенията на място — липсва нещо. По този начин нищо не се придобива. Някой от вас е дошъл до положението на тиквата: в шест месеца израства, връзва плод, и като узрее плодът, листата и стъблото на тиквата изсъхват. Следната година трябва отново да се посади. Някой е стигнал положението на двегодишно растение: жи-

вее две години, а на третата вече го няма. Малцина от вас са в положението на плодните дървета, които живеят около 10 — 15 години. Още по-малко са в положението на вековните дървета.

Човек трябва да стане растение, което да не съхне, т. е. да се ражда и преражда, да не умира, да е безсмъртен. Това значи, да се сее на земята като жито. През есента те посяват, през лятото те пожънват и прибират в хамбара. На есен пак те посяват в земята, дето временно умираш и след известно време отново израстваш. Красиво е посяването и ожънването на житото. Посяват го, но след една година то си оставя само плода, т. е. човешкото. Ангелското и Божественото отминават, остава само човешкото. Като гледаш житото, ти се радваш. Значи, радваш се на човешкото. И в хората остава само човешкото; Божественото и ангелското ги няма. Тепърва трябва да се възстанови Божественият и ангелският живот. Всеки живот — човешки, ангелски и Божествен си има свои специфични качества, свои особени прояви. Тези три живота функционират едновременно, затова трябва да ги различавате. Човешкият живот се отличава по две неща — скръб и радост. Докато си радостен, изведнъж ставаш скърбен, после скръбта ти се превръща в радост. Това е човешкият живот. Ангелският живот се отличава по светлината и тъмнината. В ангелския свят хората лесно се познават: едните са тъмни, а другите — светли. Онези, които са от

една категория, от един дом, те са обърнати един към друг с лице. Онези, които са от различни категории, са обърнати едни към други с гърбовете си. Щом видите гърбовете на хората, ще знаете, че те са от противоположна категория. Светлият дух никога не гледа тъмния дух в лицето. И тъмният дух не гледа в лицето светлия дух. Така е по човешки,

Казваш: Аз не искам да видя никого. Значи, ти живееш в друг свят, а не на земята. — Не искам да видя еди-кого си, не го обичам. — Да обичаш, това показва, че си в Божествения свят. Вие мислите, че обичате. — Как можеш да обичаш? Значи, ти си в друг свят, не си на земята. Невъзможво е да обичаш всички. Това не може да стане нито на земята, нито в ангелския свят. Ако искате да се обичате, ще отидете при Бога, дето е любовта. Каквото и да правите, на земята не можете да станете повече от това, което сте. И в ангелския свят да отидете, същи ще си останете. Там всички не могат да се обичат. Само при Бога любовта е достояние всички. — Не можем да се обичаме на земята. — Много естествено, не сте при Бога. Вън от Бога проявите на любовта се различават.

Следователно, на земята ще скърбиш и ще се радваш. В ангелския свят ще тичаш и ще се спъваш. Грешките на ангелите са в тяхното спъване. Човек греша, ангелът се спъва. И най-малкото спъване той счита за грях. Че е спъва, това показва, че светлината му е мно-

го малка. — Не мога да обичам всички. — Много естествено. Как ще обичаш гнилата круша? Как ще обичаш един човек, който е извършил десетки убийства. Как ще обичаш човек, който разпрал утробата на 20 майки, извадил децата и отрязал главите им? Не можеш да обичаш един изгнил плод. На земята може да обичаш само сладките плодове. В духовния свят ще обичаш само това, което носи светлина. Не може да обичаш това, което носи тъмнина.

Често се казва: Ние не се обичаме. — За да ви обичат хората, вие трябва да бъдете плодове. За да ви обичат ангелите, трябва да бъдете светлина. А за да обичате вие, трябва да бъдете при Бога. Само така може да обичате всички. Ако не сте при Бога, не може да обичате всички хора. Христос казва: „Както Отец ме възлюби, така и аз ви възлюбих.“ Той говори за любовта на Бога. В тази любов не се прави никаква разлика. И блудният син, като се върна при баща си, разчиташе на Божията Любов. Брат му се разсърди и си каза: Как така баща ми прие този мой брат, който разпиля всичкото си богатство? Аз съм работил на баща си толкова години, без умора и постоянство, но той не закла за мене охранено теле. Това не мога да понеса. Те ядат и пият на моя сметка. Тук се явява едно несъответствие, нещо вън от любовта. Бащата вижда, че в големия син се явява ревност, човешкото е засегнато в него, но го успокоява. Големият

син се страхува, че бащата ще даде още един дял от имането си на малкия син. Обаче, той му казва: Не се безпокой, брат ти иде при мене като слуга, а не като мой син. Аз ще му давам само за прехраната. Той не е праведен като тебе и сега се задоволява с най-малкото. Ние трябва да се радваме, че той беше изгубен, и се намери, мъртав беше и оживя. След това обяснение на бащата, големият брат се успокои и каза: Щом е така, нека остане между нас.

Питам: Не става ли същото и с вас? Аз виждам същите неща. Вие, братя и сестри, се делите и питате баща си: Защо на малкия син, който изял дяла си, дава толкова голямо угощение? Вие вършите това, което виждате в големия брат. Ако някой вземе мястото ви, веднага ставате недоволни. Представете си, че сте в един голям кръгъл салон, който може да се разширява, да става по-голям. Вие сядате околоръст, наредени един до друг. Аз съм в средата на салона, между вас. Салонът се движи, с него заедно и вие. При това положение, кой от вас е на първо място, и кой — на последното? В един момент ще бъдете на първо място, а следващият момент — на последно. Бог, като е създавал света, поставил го е във вечно движение, за да примири хората помежду им. Така именно, всички сме и по-близо до Бога, и по-далеч от Него. И затова, ако днес си на първо място, утре ще бъдеш на последно. Абсолютната справедливост е наредила така, — всички тела да се движат,

да имат еднакви отношения към Бога. И ако ви пита някой, защо се върти земята, кажете: Земята се върти, за да се види абсолютната справедливост, според която всички хора са еднакви пред Бога. Ако се спре земята, едни ще бъдат по-близо до Бога, а други — по-далеч. Но понеже сега земята се върти, нямате право да мислите, че едни хора се по-близо до Бога, а други — по-далеч. Ако мислите друго-яче, вие сте на крив път. Следователно, ще знаете, че Бог е на едно място, а вие се въртите. Всички се въртите около Великия Център — Бога. Това е една истина. Ако я разберете, тя ще ви допринесе много; ако не я разберете, тя ще има цената на един богат обяд, който след пет-шест часа изгубва своя смисъл. Сутрин закусваш и скоро обедняваш. На обяд ядеш и издържаш до вечерта. След това вечеряш и издържаш досред нощ. Важно е, рано да се храниш, рано да лягаш и рано да ставаш.

И тъй, както храната, която човек приема, държи сито само няколко часа, така има мисли, чувства и желания, които са валидни само няколко часа. Те влияят на човека известно време и после губят цената си. Те постоянно се менят. Обаче, има мисли, чувства и желания, които никога не губят цената си. Те са вечни и неизменни. Казваш, че обичаш майка си и баща си, но щом не задоволят едно твое желание, ти веднага изменяш чувствата си към тях. Значи, твоите чувства не са Божествени, те постоянно се изменят.

Като ви наблюдавам, виждам, че сте много избухливи, лесно се възпламенявате, както спирта. Достатъчно е само да приближиш запалена клечка кибрит до спирта, за да се запали и изгори. Колкото по-чист е спиртът, толкова по-лесно се запалва. Чистота е необходима. Някои от вас са по-малко избухливи. Добре е спиртът да се прекара през специални лампи с малки отвърстия, да гори по-малко, а не изведнъж. Следователно, избухливият, който има много енергия, трябва да я прекарва през тясно отвърстие, да свърши с нея известна работа. Щом свърши работата си, ще запуши отвърстието да не тече енергията напразно, както запушват с капаче спиртната лампичка. От духовно гледище, човек трябва да економисва енергията си. Който не може да економисва, често прави грешки. Когато обичаш един човек ти го стопляш. Ти отправяш енергията си към него, както химикът насочва пламъка на лампата към известно вещество. Ако енергията ти е много, ще затвориш канелката си да не го сгорещиш много. Не мислете, че токът или енергията на любовта трябва да тече непрекъснато. Цял ден ли ври водата на вашия примус? Щом водата заври, загасват примуса. Ето защо, като обичаш някого, ще му свариш вода и, като се стопли, ще му дадеш мотичката да отиде на нивата да копае — няма повече да му говориш за любовта. Трябва ли да му говориш, че той е добър, разумен човек? Като му говориш така, ще стане ли той по-добър?

Скъпоценният камък си остава такъв, какъвто е. Бижутерът определя качеството и стойността му, но от това той не става по-ценен.

Скъпоценният камък носи в себе си специфичен живот. Тази е причината, дето той има особено лечебно действие. Ако носиш в себе си благородни метали и скъпоценни камъни и можеш да се свържеш с тяхните енергии, ти лесно ще се лекуваш. Те лекуват всички болести. И в Писанието се говори за някакво камъче. Това камъче представя Божественото в човека, Който придобие това камъче, той е придобил ценното в живота.

Някой се оплаква, че хората го изяли. — Никой не може да те изяде — плод си. И да те изядат, костилката ти ще остане. Както дървото се оплаква от гъсениците, така и човек — от хората. Ако изяждат листата ви, гледайте да не изядат стъблото и клонете ви. Важно е да остане семето — плодът. В Божествения живот е ценно семето. В ангелския са важни цветовете и стъблото, а в човешкия свят — плодът. Блажен си, ако те изядат. Ако те посеят, щастлив си. Ако те запазят, като семе, ти си при Бога. В семето е вечният живот, т.е. безсмъртието.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

38. Утринно Слово от Учителя, държано на 16 юли, 1933 г. София. — Изгrev.

Силното оръжие

Размишление.

Ще прочета 16 гл. от Йоана.

В живота има разбрани и неразбрани неща. — За кого? — За хората. Също така има неща определени и неопределени. — За кого? — За живите същества. Например, светлината е разбрана само за онези, които могат да я възприемат, но не и за онези, които не я възприемат. Също така и любовта е за онези, които могат да я възприемат. И животът е за онези, които могат да го възприемат. Изобщо, пещата се дават само на онова, което живее, което е разумно. На первумното и на онова, което не живее, нищо не се дава. На онзи, който иде на земята да живее, всичко се дава; на онзи, който напуска земята, нищо не се дава. Който се ражда, учи и придобива знания, той живее; който умира, пресгава да живее, той нищо не придобива. Ако любиш, ти се раждаш; ако мразиш, умираш. Докато имаш светлина, живееш; щом останеш в тъмнина, умираш. Добрият, здравият се ражда; лошият, болният умира. Значи, положителното носи живот, а отрицателното — смърт.

Съвременните хора живеят в миналото, за-

това умират. Когато заживеят в настоящето, те ще се раждат. Бъдещето расте, носи условия за нов живот. Като знаете това, престанете да мислите за миналото. Не туряйте надеждата си в миналото. То носи съблазните в живота. Когато богатият обеднее, той постоянно мисли за миналото си, за своето богатство. За него богатството е потик. Сиромашът, като изгуби сиромашията си, не мисли вече за нея. — Защо? — Защото тя нищо не дава. — Какво трябва да прави сиромашът? — Да стане богат, да се учи, т. е. да се новороди. Животът дава само на онзи, който се ражда и живее. На онзи който умира, нищо не дава. Следователно, ако искаш да живееш, ще учиш, ще любиш и ще работиш.

Едно трябва да знаете: Не търсете силата извън вас. Не очаквайте помощ от ближния си. Не търсете живота в майка си. Трябва ли плодът да очаква на клонете? Временно, докато е на дървото, те ще го подържат, но щом узрее и капне на земята, той няма нужда от тях. Значи, силата на плода е в самия него. Щом падне на земята, плодът отново произвежда цялото дърво. Първоначално плодът мислеше, че не може да живее без клоне. Щом падна на земята и се зарови в нея, той научи тайната, че и без клоне се живее. Посее ли се в земята, може да живее и при най-неблагоприятните условия.

Днес всички хора страдат по причина на своето невежество. Те мислят, че са слаби, като

ровки яйца. Те мислят, че докато са в кошницата, и никой не ги пипа, са силни. — Не е така. Те са силни, когато се излюпят. Излюпените яйца живеят, а неизлюпените умират. Вие искате никой да не ви пипне, да не ви докосне. — Само умрелия не пипат. Живеят, обаче, всеки ще го пипне, ще го бутне оттук-оттам. Дето е животътъ, там има движение. Ако ви обичат десет души, те непременно ще искат да ви пипнат. Нали искате хората да ви обичат? Ами ако ви обичат сто души? Ако ви обичат хиляда, десет хиляди, сто хиляди или един милион хора? Какво ще правите тогава? Те все ще ви пипнат, ще се докоснат до вас. Ако не искате да ви пипат, трябва да отидете на другата страна на живота, между умрелите, тях никой не ги бута. Ако умрелият преседи повече от 24 часа вкъщи, не само че никой не го бута, но всеки стои далеч от него.

Питам: Какъв е смисълът на живота — да живее човек, или да умре? Чудни са религиозните хора, които казват: Да умрем за Христа! Те искат да умрат за Христа, а Той казва: Да отидем при Лазара да го събудим, защото той не е умрял. Христос възвърна Лазара към живот, а религиозните мислят, че трябва да умрат за Христа. Това е буквално разбиране на нещата. Всъщност, идеята е да живеем за Христа! Мнозина не разбират тази идея, защото живеят на дърво без корен. — Е, ще забия един кол. — Да забиеш един кол, това значи, да придобиеш сила. Има много колове

забити, но те не придобиват никаква сила. Силен е само онзи, който расте и се развива. Той има корени в себе си. Ако търсиш някаква подпора отвън, ти си мъртав кол — всеки може да те измъкне от мястото ти. Ако се надяваш на парите си в банката, това са колове. Надявай се на онова, което носи живот, мъдрост и сила. Радвай се, че Бог ти е приятел. От Него черпиш сила, живот и мъдрост. Искате да знаете, какво е Господ. — Той е Онзи, Който може да ви освободи от всички отрицателни състояния

Представете си едно семейство, дете бащата е пияница. Ако го питате нещо за живота, той ще ви говори за бедността, за лишенията, за мъчноотиите. — Защо говори за това? — Защото, чрез пиянството той е дошъл до отрицателната страна на живота. И децата му имат същата слабост на бащата, и те обичат да пият. Много естествено. Ако отсечете клон от някое дърво, ще видите, че и той съдържа качествата на дървото — положителни и отрицателни. — Какво трябва да се направи с дървото? — Да се облагороди. Същото трябва да стане и с бащата пияница. Ако той не се облагороди, и децата му няма да се изправят. Да се облагороди, това значи, да се свърже с Бога. Само тази връзка дава възможност на човека да се изправи.

Казвате: Да научим, що е добро и що е любов. — Ако мислите, че сега може да научите това, вие се лъжете. Човек знае това, ко-

ето е вложено в него. Следователно, в даден момент той познава или доброто, или злото; в даден момент той е или вярващ, или безверник. Ако си вярващ, това добро е за тебе, а не за Бога. Какво ще допринесеш на Бога със своята вяра? С вярата си ти допринасяш нещо на себе си, съзнаваш, че си жив и Бог живее в тебе. Без вяра не може да се живее. Да се откажеш от вярата, това значи, да приемеш страданието и смъртта. — Що е страданието? — Спънка в живота. За разумния таза спънка е на място, а за неразумния тя е нещастие. За да се справиш със страданието, не го питай, отде иде и какво носи, но го угости, приеме го като гост. Ако не си готов да го приемеш в дома си, дай му гърб. Така трябва да постъпваш и с омразата, изобщо, с всички отрицателни прояви в живота. Пазете се от отрицателните прояви. Трябва ли да живееш с умрелите хора? Колкото и да ти е мил близкият, като умре, ти стоиш далеч от него. Умрелият да върви по своя път, и живият — по своя. Човек е дошъл на земята да живее между живи хора, а не между мъртви. В смъртта няма никаква сила — силата а в живота. В омразата няма сила — силата е в любовта. И невежеството не носи сила — силата е в знанието. Силата е в доброто, а не в злото. Това са истини, които трябва да се знаят. Те постоянно се сменят. Например, любовта може да се превърне в омраза и обратно — омраза-

та в любов. Пазете се да не минавате от положителното в отрицателното.

Помнете: Докато сте на земята, вие ще минавате през противоположностите на живота. Ще минавате през състоянието на светията, както и през състоянието на грешника. Разликата е само в това, че дето влезе светията, живот носи; дето влезе грешникът, смърт носи. Затова е казано: Христос дойде, за да даде живот, и то преизобилно.“ А крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби.“ Животът дава, а смъртта взима. Даването е вътрешен процес, а не външен. В даването Бог взима участие. Казано е, че Бог е Любов. Значи, като дойде в човека, любовта привлича живота, а животът привлича всички сили и енергии от природата. Казвате: Какво ли ще ни даде Учителят? — Какво ще ви дам? Аз мога само да ви пожелаая да отидете в рая. Там е мястото на работата. Там няма почивка. — Защо? — Защото раят е място на вечния живот. Ще живееш в рая и ще помагаш на слабите. Раят е място на даване, както дава големият извор. Там всички дават, а никой не взима.

Христос казва: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи на всичко.“ — Кой е този Дух? Колкото може с думи да се обясни, що е светлината, толкова може да ви се обясни, какво представя Духът. Ако река научно да ви обяснявам, що е светлината, въпросът ще стане по-тъмен за вас. Мъчно може да се обясни светлината научно. Простият ще каже: Запал-

вам свещта. Ето светлината. Ще питате от кой-та ли излиза светлината? — Не. — От фитила ли? — Не. — Отде иде тогава? — Енергията на светлината иде от слънцето — вечният източник на живота. — Отде иде животът? — От Великото Разумно Начало, наречено Бог. Животът приижда постоянно. Който е свързан с Бога, той е придобил вечния живот.

Апостол Павел казва: „Ще се похваля със свята немощ.“ Той не се хвали със силата си, а със своята немощ. Под „немощ“ се разбира външно безсилие, а вътрешна сила. Външно водата е немощна, но в нея се крие мощна сила. И въздухът външно е немощен, но като се използва вътрешната му сила, той прави чудеса. И светлината не вдига никакъв шум, но сила се крие в нея. В този смисъл, слабото е най-силно. Това подразбират думите на Павла: „Ще се похваля със своята немощ.“ То значи: Ще се похваля с това, което отвън е слабо, а вътрешно — силно. Ще се похваля с това, което отначало започва със слабото, а свършва със силното. Животът започва с най-слабото, а свършва с най-силното. Смъртта започва с най-силното, а свършва с най-слабото.

Казано е: „Истината ще ни направи свободни“. Един арменски говедар получил голямо наследство. Понеже обичал да пие, той събрал приятелите и познатите си, на които дал богато угощение. Два-три дена той ял и пил с тях, докато прахосал всичките си пари. Като останал в същото положение, говедар, той си ка-

зал: Свободен съм вече. — Свободен е той, но не е разбрал истината. Това значи, да дадеш сабя в ръцете на слабия и неразумен човек. Той ще вземе сабята и ще започне с нея да реже главите на хората. Ако дадеш сабята на разумен и силен човек, той ще я превърне в мощно, силно перо. Или, ще я разтопи и във вид на железни капки ще я дава на болни да пият и да се усилят. Съвременните лекари турят желязото във вода и с нея лекуват болни. Ти можеш с мисълта си да туриш парче желязо във водата и от тези железни капки ще даваш на слаби и болни хора. Така ще влееш живот в тях. Това може да направи само онзи, който знае. Например, някои факири правят такива опити и получават добри резултати. За тях се говорят много неща, някои са верни, а някои — преувеличени. Разправят за един факир един интересен случай. Той направил един абцес на крака на един болен. Започнало да тече кръв. Лекарите казали, че кръвта, сама по себе си, ще спре. Обаче, факирът приложил волята си, и кръвта моментално спряла да тече. После казал: Сега, със силата на волята си, ще накарам кръвта отново да тече. Така, той спирал кръвта, когато искал. Най-после той турил ръката си върху болното място, което веднага заздравяло. В десет минути раната оздравявала; иначе, нужни били три-четири седмици за оздравяването ѝ. Как става това, малцина знаят. Факирът прилага силата на волята и на мисълта си и прави чудеса. — Защо ние не можем да направим

същите опити? — Защото волята ви е слаба.

Сегашните хора се намират в положението на малките деца, които возят в колички. Ако не ги возят, те плачат, искат да ги носят на ръце. Като им омръзне това, пак искат да ги возят. Блажен е онзи, който няма нужда от количка, с която да го разхождат. Блажен е онзи, който не се нуждае от слуги, да го носят на ръце. Блажен е онзи, който не взима пари на заем. Блажен е онзи, който не търси фурни, да си купува хляб, нито дрехар и обувар, да си шие дрехи и обувки. Блажени сте, когато не се нуждаете от нищо. Докато имате нужда от всичко, вие не сте блажени. Казват: Блажен е онзи, който знае да чете и да пише. Докато човек пише с ръката си, не е блажен. Ако може да пише и да рисува с езика си, той е блажен. В рая четат само онези книги, които се пишат с езика. Там никога не четат книги писани с ръка. Още по-ценни са книгите, написани с човешкото сърце. Като истински човек, ти трябва да използваш съзнателно и разумно и езика, и сърцето си. Ако си птица и не можеш да използваш крилете си, защо ти са те? В тях е твоето спасение. Не можеш ли да ги използваш, смъртта те чака. Неприятелът ще те стигне и ще те изяде. Ако разполагаш с ключа на водите, при нападение на неприятеля, лесно можеш да се справиш с него. Ако си предвидлив, ще завъртиш ключа, ще потекат водите, и неприятелят ще се удави. Не завъртиш ли ключа, смърт те очаква. Ти

държиш ключа на огъня в ръката си, а разчиташ на една обикновена пушка. Мислиш, че с нея ще победиш неприятеля си. — Не, завърти ключа на огъня, и неприятелят ще отстъпи — не може да устои на топлина от 10,000°. В такъв случай, кой може да те нападне? Ако разчитате на съвременните оръжия, с тях да покорите света, ще бъдете бити на общо основание.

„Духът на истината ще ви научи на всичко.“ Какво разбирате под „Духа“? Вие разбирате криво Божия Дух. Вашето разбиране за Духа е детинско. Казвате: Духът ми говори. — Какво ти говори? Казал ти да хвъркнеш. Чудиш се, как ще стане това. Вземи своя аероплан и ще хвъркнеш. Ако не можеш да направиш това, нямаш вяра. Тогава и Духът не ти говори. Ако можеш да хвъркнеш, Духът, наистина, ти говори. Когато Духът говори, всичко става. Когато ти говориш, нищо не става. Това, което в даден случай става във вас, е Духът. Не мислете, че като не сте готови, Духът ще дойде. — Ще приложим любовта, и Духът ще дойде. — За кого? — За всички без изключение. — Ще приложим светлината. — За кого? — За всички. Духът казва това. Той е слънцето на живота. Той грее на всички живи същества, дава им възможност да възприемат светлината. Въпреки това, червеят си остава червей; бръмбарът си остава бръмбар. — Защо? — Защото не разбират светлината. Човек е станал човек, защото е разбрал светлината.

Който повече разбира светлината, станал е ангел. Който повече разбира светлината, повече възприема. Ако малко я разбира, малко възприема.

Учениците Христови казаха на Христа: „Придай ни вяра!“ — Тръгни по пътя на надеждата! — Какво значи това? — Като тръгнеш по пътя на надеждата, ще имаш вяра. — Придай ни любовта. — Тръгни по пътя на вярата! — Да дойде Духът. — Тръгни по пътя на Духа. — Какво значи това? — Щом питаш, не разбираш. — Тръгни по пътят — Кой е пътят? — Като дойдеш докрая, тогава ще разбереш. Началото и краят, събрани в едно, определят истината. Не можеш да познаеш истината, ако няма начало и край в това, което си предвидил. Животът ви трябва да дойде до един край, не до свършека, но до истината. Под „край“ разбирам да живееш в истината. Животът на сегашните хора е неразбран. — Защо? — Не са дошли до светлината. „Докрая“, значи да влезеш в светлината. Краят на любовта е край на живота. Какво се разбира под „край на живота“. Това значи, край на противоречията, край на тъмнината. Щом влезеш във вечния живот, там постоянно приижда светлина.

Искаш Бог да те обича, да бъдеш щастлив, — Това е външната страна. Може ли да те обича човек, на когото всеки момент забиваш нож в сърцето? — Той може да ви обича само при едно условие: ако е във водата. Колкото и да забиваш нож във водата, той

ще остане неуязвим. Ако плуваш с него заедно с нож в ръка, трябва да се откажеш от ножа. Иначе ще се удавиш. Ако решиш да живееш в света на любовта и носиш със себе си омразата, непременно ще потънеш на дъното на любовта. Следователно, хвърли този нож. Любовта няма нужда от ножа на омразата. Тя няма нужда от ничия защита. Тя носи в себе си най-силното оръжие, което някога светът е познавал. Живейте в любовта и ще имате най-силното оръжие!

Сега ще ви кажа няколко думи: Което можем да разберем, ще разберем, което можем да възприемем, ще възприемем; което можем да живеем, ще живеем; в което можем да вярваме, ще вярваме; което можем да любим, ще любим.

— Проявената Любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

39. Утринно Слово от Учителя, държано на 23 юли, 1933 г. София. — Изгrev.

Вътрешно послушание

Размишление.

Ще прочета 17 гл. от Йоана.

Едно правило гласи: Никога не можеш да говориш за онова, което не знаеш; не можеш да видиш онова, което не съществува. Това е истината в живота. За да разбере истината, човек трябва да бъде чист. Има много начини, по които чистотата се изявява. Тя е нещо вътрешно, но си има и външно проявление. Искаш шишето ти да бъде чисто. Как ще го изчистиш? — Ще налееш чиста вода в него, докато съвършено го изчистиш, тя няма никаква миризма. Колкото повече го миеш, водата трябва да бъде все по-чиста.

Какво се иска от човека? — Да води чист живот и да не се цапа. Водата може да е чиста, но ако шишето не е чисто, тя придобива известна миризма. Това става и с вас. Колко пъти съзнанието ви се помрачава! Някога си добре настроен, като цигулката на добрия цигулар. Като засвири той, приятно ти е да слушаш. Обаче, вземе ли цигулката неопитният цигулар, той я разгласява, и свиренето излиза нечисто. — Защо? — Между тоновете няма хармонично съотношение. Първият цигулар е го-

лям, опитен. Вторият може да е по-малък, по-неопитен, но между двамата трябва да има известно отношение. Същото става и с мислите, и чувствата на човека. Една голяма и една малка мисъл могат да си съответствуват; също едно голямо и едно малко чувство могат да си съответствуват. Обаче, влезе ли една нехармонична мисъл или нехармонично чувство между тях, съответствието се нарушава — нещо материално се е вмъкнало между тях. Една дума може да измени настроението на човека. То е все едно, в шишето с чиста вода да внесеш малко кал. Ще ти кажат да задържиш водата, докато калта се утаи и после да я прелееш в друго шише. Чиста ли е тази вода? Може ли да се пие? Колкото и да се утаи калта, водата няма да бъде чиста. Най-голямата тиня в живота е грехът. В нея нищо не вирее, нищо не расте. Каквото попадне в нея, всичко се разваля, гние и умира.

Кое е контрастът на греха? — Доброто. То е среда, в която всичко расте и живее. Да направиш добро, значи, да влезеш в онази среда, в която всичко възраства и оживява. И вятърът помага за растенето. Христос казва: „Вятърът вее, дето ще, и гласът му чуваш, но не знаеш, отде иде.“ Къде се чува гласът на вятъра? — Дето има противоречия. Като среща листа по пътя си, той ги вдига из въздуха. Там се чува неговият глас. Ако вятърът се движи по гладка повърхност, без да среща противодействия, тогава няма да се чува ни-

какъв шум. Защо духа вятърът? — За да събуди заспалите същества, главно растенията. Както майката събужда децата си, така и вятърът — растенията. Вятърът има отношение към умствения свят. Когато той задуха, човек започва да мисли, събужда се от дълбок сън. Ако не се събудиш и не мислиш, ще изпаднеш в илюзиите на живота, като в хипноза. Например, представяш си, че твой приятел ти дава сто хиляди лева. Ти започваш да мечтаеш: Ще си направя една къща, ще я наредя добре — приятно да ми е. Минава известно време, но парите не идват. В дадения случай, печелиш ли нещо? Можеш да си въобразяваш, че някой ти дава сто килограма жито. Представяш си, как ще дадеш няколко килограма жито на една, на втора бедна вдовица и се радваш, че им даваш нещо. Всъщност, даде ли жито на тези вдовици? Къде са те? Знаеш ли имената на тези вдовици? Къде живеят те? Ти не знаеш нито имената им, нито къде живеят. Знаеш само, че си дал нещо на една-две вдовици.

Целият живот на хората се заключава в неопределени неща. От сутрин до вечер те мислят само за непостижими работи. Говори се за любов, за добро, за правда, за всичко, но корените на тези неща са толкова слаби, че най-малкото появяване на вятъра така го заличава, заглажда, като написаното на хартия. Така се заличават и у нас най-хубавите неща, от които остава само един далечен спомен.

Сега ви оставям три неща, които трябва да държите в ума си: Пазете се от калта, която унищожава всичко. Пазете се от праха, който разваля всичко. Пазете се от нечистата вода, която оцапва всичко. Как става това, няма да обяснявам. Всички сте минавали през страдания и несподи. Молите се на Бога и се чудите, защо не ви отговаря. Много просто. И най-добрата майка няма да приеме детето си в стаята, ако е влязло в дълбоката кал и се е оцапало. Даже и в двора си няма да го пусне. Ще възразите: Тогава защо бащата прие блудния си син в своя дом? Знаете ли на колко извори се е къпал този син, докато стигне при баща си? Като се явил при него, той бил съвършено чист, нямал никаква кал на себе си — чист бил вече. Че нямал кал на себе си, се вижда по разкаянието на неговата душа. Той казал: Татко, аз направих неща, които не трябваше да правя. Наруших правилните отношения между тебе и мене, и сега не мога да се парека твой син. Искам да ме приемаш като един от последните си слуги. Искам да бъда твой роб. Готов съм вече само да давам, да изпълня твоята воля, да ти работя.

И тъй, различавайте двете състояния — кога сте при баще си и кога сте вън от него. Различавайте, кога се проявявате като малкия син и кога — като големия. Малкият син пожелал да бъде самостоятелен, да отиде в странство, да научи живота. Дотегнало му да работи на баща си. Поискал от баща си своя дял,

да бъде свободен. Всеки от вас, който мисли като малкия син, е тръгнал вече за странство. Като се върне оттам окъсан, гладен, осиромашал, казва: Свърши се моята работа, никой не ми обръща внимание, ще се върна при баща си. Не мога да се ползвам даже и от това, което дават на свинете. Свинята прибират в кочината, дето я хранят, а на свинопасеца казват: Върви си, бъди свободен. Страшно е това, което става в човешката душа. Що се отнася до външното положение на свинопасеца, не е толкова опасно. Външното е интересно, а вътрешното е страшно.

Мнозина решават въпросите на двамата братя. Щом се намерят в противоречие, като това на блудния син, те казват че то може да се реши и по друг начин. Например, блудният син могъл да разреши своето противоречие и чрез самоубийство, но той избрал друг път — пътят на доброто. Той си казал: Да се хвърля във водата, рибите ще изядат и онзи малък капитал, който ми е останал. Светът ми изяде всичко, пищо не ми остана. Ако се хвърля от канара, камъните ще ми вземат всичко. Ако се обеса, въжето ще ми вземе останалия капитал. Блудният син решил да се върне при баща си поне с малкия капитал, който му останал. Послушание е това. Той казал на баща си: Не искам вече да бъда господар. Готов съм да те слушам; каквото ми кажеш, ще изпълня. Докато имах пари, аз бях господар. Но сега, като изгубих всичко, станах слуга; разбрах, какво

представя слугуването. Блудният син бил в калта на живота, дето всичко се губи. Като излязъл оттам, измил се и се върнал с малкото, което останало в него — послушанието.

Човек не трябва да спира съзнанието си върху онова, което е загубил. Загубеното е загубено; то може да се намери, но има неща, които и като се намерят, нищо не ни ползват. Защо ти е дреха, изядена от молци? Тя е надупчена вече, не може да се носи. Може да я закърпиш, но такава дреха не ти трябва. Обувките ти са скъсани. Защо ти са тези обувки? Може да намериш някъде хляб, но той е мухлясал, развален. Защо ти е такъв хляб? Ние се спираме върху някои мними добродетели, но те са извехтели, стари, днес нищо не струват. Питате: Доброто може ли да се развали? — Не, доброто никога не се разваля, нито се губи. Щом кажеш, че си изгубил доброто, то не е било в тебе. Ако кажеш, че си изгубил любовта си, тя никога не е била в тебе. Кажеш ли, че си изгубил свободата, истината никога не е била в тебе.

Христос дойде на земята, да покаже на хората пътя към обединението и връщането към Оца. Той се обърна към Оца си с думите: „Отче, свърших Твоята работа“. Значи, синът може да бъде пратен от бащата в света, да изпълни Неговата воля. Христос дойде на земята и изпълни волята на Оца си, след което се върна при Него. Той прояви онова вътрешно послушание, което всички хора трябва

да проявят. То трябва да бъде свещено. Аз не говоря за обикновеното послушание, а за оно-ва вътрешно послушание, от което зависи целият живот на човека. Докато проявява това послушание, човек е на правия път, който води към Бога. Някога този път се помрачава и настъпва колебание в човека. На земята тези колебания стават често. Даже и най-напреднали-те същества минават през големи помрачавания. И Христос мина през такива колебания и помрачавания. Той отиде на планината да се моли да се освободи от този мрак.

Сегашните хора разрешават въпросите външно. Те искат да имат всичко, за да се справят с мъчнотиите си. — Човек може да има всичко, и в душата му да е мрак и тъмнина. Той може и нищо да няма, а в душата му да е светлина. Може да си цар и само с махане на ръката да се изпълнят желанията ти, а може да махаш с ръката си, колкото искаш, и никой да не те слуша.

Има нещо в света, което е абсолютно свободно и независимо. Това ние наричаме първите лъчи на любовта, които озаряват човешката душа. На мистичен език това се изявява чрез стиха: „Само числите по сърце ще видят Бога.“ Да видиш лицето на Бога, значи, да бъдеш доволен. Всички растения които виждат лицето на слънцето, се развиват добре и дават хубави цветове и плодове. Който не вижда лицето на слънцето, от него нищо не става.

Казвам: От всички се иска истинско послушание. Питате: Защо трябва да слушаме? — Аз не отговарям на този въпрос. Всъщност, човешката душа слуша само това, което е добро, което иде от Бога. Не можеш да живееш в дом, дето доброто не царува. Влезеш ли в такъв дом, ти ще получиш много удари. Всички болести и страдания са все удари, нанесени в този дом на калта. Страдаш, това е удар. Не си разрешил един въпрос, и това е удар. Още при първия удар, умният напуска мястото и бяга. Неразумният казва: Нека ме ударят още един път. — Това не е юначество. Има Един юнак в света, Когото никой не може да удари. Той е верен на всички. Който е попаднал под Неговите удари, всякога ще ги помни. Не са малки тези удари. Скъпо се плаща влизането в този дом на калта. Раните, получени от ударите там, не се забравят лесно. Казваш: Раната ми не е заздравяла още. — За предпочитане е раната да не заздравее скоро, отколкото да е неизцелима.

Има един дом, в който като влезеш, ако си сляп, проглеждаш; ако си глух, прочуваш; ако си сакат, проходаш; ако си гладен, ще се нахраниш; ако си болен, ще оздравееш; ако си невежа, учен ще станеш. Този дом е мястото на Божието благословение. Оттам идат накитите на душата. То е истинското място. Значи, в дома на калта отнемат всичко на човека: дрехите, обувките, накитите му. После му нанасят удар след удар, не остава място неударено.

В дома на Божието благословение измиват раните, излекуват ги. После го окъпят, облекат и турят наakitите. Така, човек придобива първото си състояние на радост и веселие, на мир и свобода.

Желая ви да влезете в дома на Божието благословение. Този е пътят. Много труден е пътят, но така е за всеки, който се връща от далечния път.

Христос казва: „Славата, която имах преди създание мира“ — всичко, което е имал човек, да му се възвърне.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

α

40. Утринно Слово от Учителя, държано на 30 юли, 1933 г. София. — Изгрев.

Съдържание

	стр.
1. Дреха на живота	3
2. Примирение	13
3. Целта на живота	26
4. Вярa и любов	36
5. Вярa, надежда и любов	52
6. Ръцеге на любовта	61
7. Ново знание	71
8. Отворените прозорци	86
9. Правила за приложение	96
10. Разумно съотношение в природага	109
11. Семе, цвят и плод	118
12. Силното оръжие	129
13. Вътрешно послушание	141